

7
4
280

110
2
15
45

ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(1866-1867)

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην πέμπτην ἐκάστου μηνός,

ὑπὸ

Ἀριστείδου Βαμπᾶ.

13^η Φεβρουαρίου 1867. || Φυλλάδιον 58.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

ΩΡΑΙ ΣΧΟΛΗΣ. Τὸ φίλημα. — ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — Κλαύ-
διος ὁ Μονόφθαλμος — ΠΟΙΗΣΕΙΣ. Ἐν δάκρυ εἰς τὸ πα-
ρελθόν. — ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ. — Τὸ Φρούριον τοῦ Καρ-
ρού. — ΔΙΑΦΟΡΑ. Ὁ σκύλος τοῦ Ἀγρονόμου. — ΠΟΙ-
ΚΙΑΗ ΣΤΟΔ. — ΑΝΕΚΔΟΤΑ. — ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ. — Εἰ-
δοποιήσεις.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ,

Ο ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΥ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

Ἐν Ἑλλάδι δραχ. 6. Μετὰ παραρτήματος. . . . δραχ. 12.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ. . . φράγ. 8. " " . . . φράγ. 16.

ΔΟΗΤΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΛΓΓ. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ.

ΟΛΟΣ ΧΡΕΟΣ ΠΗΛΑΔΙΩΤΙΣΣΗΣ,
ΛΡΙΘ. 11.

1867.

ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛΙΔ. 58. ✻ 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1867.

ΩΡΑΙ ΣΧΟΛΙΣ.

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ.

Le baiser doit être l'enfant d'une belle bouche.

Tristan.

I

Είναι τινά πράγματα τὰ ὅποια παρέρχονται ἀπαρατήρητα, καὶ δὲν φαίνονται προωρισμένα νὰ καταλάβωσι θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ἡ ἀρετὴ, ἴσως, ὁ εἰλικρινὴς πατριωτισμὸς εἶναι ἐκ τῶν πραγμάτων τούτων, ἐκτὸς ἂν ὑποτεθῇ ὅτι εἶναι τόσῳ σπάνια ἐν τῷ κόσμῳ, ὥστε οἱ ἱστοριογράφοι τὰ ἀποκλείουσι τῆς δικαιοκρίτου βίβλου των, φοβούμενοι μήπως, μετὰ παρέλευσιν χρόνου, ὁ Θιέρς ὑποληφθῇ Δουμᾶς καὶ ὁ Βάλτερ-Σκὼτ Μακώλεϋ.

Ἄλλὰ πάρεργος ἐπὶ τούτων ὁ λόγος.

Τὸ φίλημα, περὶ οὗ πρόκειται σήμερον, οὐδεὶς πιστεύει ὅτι ἔχει ἱστορίαν· καὶ ὅμως ἔχει, καὶ οὔτε μικρὰ, οὔτε ἄσημος εἶναι.

Ἄλλ' ἡ ἱστορία εἶναι ψυχρὰ καὶ ὅτε

ἀκόμη τοῦ φιλήματος εἶναι ἱστορία· ἀφινομεν λοιπὸν εἰς ἄλλους νὰ μνημονεύσωσι τοὺς ἄθλους αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τύχης τῶν εὐνοουμένων· τὴν ἐπήρειαν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας, ἣτις τὸ ἔχει σύμβολον ἀγάπης καὶ διαλλαγῆς, ἀλλ' εἰς τὴν, ἐν παρενθέσει, πράγματα μᾶλλον καὶ αἴσχη ἐπέφερον, ἂν πιστεύσωμεν τὸν ἅγιον Ἐπιφάνειον· καὶ τρίτον τὰς περιπλοκάς αἷς ἔφερον ὡς τύπος ἐθιμοταξίας.

Ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ἐγωῖσταί· αἷς δοξασιώσιν ἄλλοι ἀνασκαλεύοντες τὴν μεσαιωνικὴν κόπρον τῆς πολιτικῆς, τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἠθῶν· ἀρκεῖ δὲ ἡμᾶς αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ φίλημα ἀγνὸν καὶ γλυκὺ, ὡς ἐξῆλθε τὸ πρῶτον ἐκ τῶν χειλέων τῆς Ἰῦας, αὐτὸ, ὡς εἶναι σήμερον τρυφερὸν ἢ ὑγρὸν, δειλὸν ἢ συμπαθές.

Ἄρκει εἰς ἡμᾶς τὸ ἐρωτικὸν φίλημα ὑπὸ τὴν πραγματικὴν καὶ ποιητικὴν αὐτοῦ ἔποψιν, ὑπὸ τὸ φυσιολογικὸν αὐτοῦ μέρος.

Ἴσως κατακρίνωσιν τινες τὴν ἐκλογὴν ἡμῶν.

Σεβώμεθα καὶ ἡμεῖς τὴν ἀγαθὴν μερίδα τῆς Μάρθας, ἀλλὰ δὲν λησμονοῦμεν καὶ ὅτι ἡ Μαγδαλενὴ δὲν ἔσπευσε πολὺ εἰς ἀλλαγὴν τῆς ἰδικῆς τῆς.

II

Τὸ φίλημα ὑπῆρξε προσριλὲς τῆς ποιήσεως; θίμα· ἀλλὰ καὶ ἡ φυσιολογία εὖρε φαίνεται τόσῳ γλυκὺ τὸ ἀντικείμενον, ὥστε δὲν ἀπηξίωσε νὰ ρίψῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸ ψυχρὸν βλέμμα της.

Τὸ φίλημα ὁμῶς εἶναι Κίρκη· ὅ,τι ἐγγίσει μεταβάλλει μορφήν.

Ἡ Κίρκη ἦτο ἡ μάγισσα τῆς ἀρχαιότητος· ὁ ἀσπασμὸς εἶναι ὁ γόης παντός τόπου καὶ χρόνου.

Τὸ φίλημα ποιεῖ θαύματα ἐπὶ τῆς καρδίας, ὡς ὁ Κ. Μακράκης εἰς τὸν λαόν· Δὲν ἐνθυμούμεθα τίς μᾶς εἶπεν ὅτι τὸ ποτήριον, ἐξ οὗ ὁ ἀττικὸς ρήτωρ πίνει ὅτε ἀγορεύων συγκινεῖ τὸν νοήμονα τῆς πρωτευούσης λαόν, οὐδέποτε κενούται· εἶναι τὸ ἀντίθετον τοῦ πίθου τῶν Δαναίδων.

Ἐκαστος αἰὼν φρονεῖ ὅτι ἔχει τοὺς Χρισσοτόμους καὶ Βουσσουέτας του, ὁ δέκατος ἔνατος ἐν τῇ κλασικῇ τῶν Ἀβδῆρων χώρα ἔχει καὶ τι πλείω, ἔχει καὶ τὸν προφήτην του εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κ. Μακράκη.

Ἐλέγομεν λοιπὸν ὅτι τὸ φίλημα εἶναι Κίρκη καὶ ὅ,τι ἐγγίσει ἀλλάσει μορφήν· Ἡ φυσιολογία ἐμαλλάθη, καὶ πῶς ἐγένετο ποιητικωτέρα ἐαυτῆς. Ἀφῆκε τὴν μήλην καὶ ἔψαυσεν ἀπαλῶς τὸ ἀντικείμενον· ἀπεφῆνατο δέ:

« Ἵπάρχει νεῦρόν τι συνδέον τὸ στόμα μετὰ τῆς καρδίας καὶ αὐτὴν μετὰ τοῦ λοιποῦ σώματος. Πόσον ἡ φύσις παρεσκεύασε τὰ πάντα μετ' ἀπαραμίλλου λεπτότητος! Οἱ μικροὶ ἀδένες τῶν χειλέων, τὸ σπογγῶδες πλέγμα αὐτῶν, αἱ ἀπαλαὶ θιλαί των, τὸ λεπτόν αὐτῶν καὶ εὐερέθιστον δέρμα, τοῖς δίδει γλυκεῖάν τινα καὶ ἡδυπαθῆ αἴσθησιν ἀγνωστον εἰς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας.»

Ἀναμφιβόλως οἱ ἰατροὶ εἶναι οἱ πρακτικοὶ ποιηταὶ τοῦ κόσμου! Μόνος δὲ ὁ Βολταῖρος ἴσως ἡδύνατο νὰ μεταφράσῃ ἐμμέτρως τὴν ποιητικὴν ταύτην περιγραφὴν τῆς κατασκευῆς τοῦ στόματος:

« Μιάτην φιλεῖς, ἐν τῇ πυρετώδῃ φλόγῃ σου, ὠραῖον λαιμόν καὶ στρογγύλας ὠλένας! φίλησε τὸ στόμα· αὐτὸ μόνον συγκοινωνεῖ μετὰ τῆς ψυχῆς· ἡ καρδία προσκολλᾶται εἰς τὰ ῥόδινα χεῖλη, εἰς τοὺς μαρμαριτωμένους ἰσθμῶδες, εἰς τὴν θερ-

μὴν γλώσσαν. Ἡ καρδία μόνον ἐπὶ τῆς καρδίας εἶναι εὐτυχῆς — αἱ δύο ἐνοῦνται τότε εἰς μίαν, καὶ ἡ μία αὐτὴ εἶναι ὁ παράδεισος.»

III.

Τὸ φίλημα εἶναι γλυκὺ, ἡδυπαθὲς μαγευτικόν.

Εἶναι τὸ φίλτρον δι' οὗ αἱ νεαρὰι καρδίαι μεθύσκονται, λησμονοῦσι τὴν γῆν καὶ ἀφίπτανται εἰς κόσμους ἀγνώστους, κόσμους θυμηδείας καὶ ἡδονῆς.

« Ἵπάρχει τόσῳ ἰσχυρὰ μαγεία, τοιαύτη ἀπόλαυσις ἐπὶ τοῦ ἐρωτικῶς ἡμῖν μειδιῶντος τῆς φίλης στόματος, ὥστε, ὅτε τὰ χεῖλη μας τὸ θλίβουσι, πᾶσα πικρία ἀπέρχεται τῆς καρδίας μας, πᾶσα μέριμνα ἐκ τοῦ πνεύματος ἡμῶν (*).»

Εἶναι τὸ βάλσαμον ὅπερ ἡ φύσις ἔδωκεν εἰς μόνον τὸν ἄνθρωπον.

Ἀσπάζεταιται ἄραγε ἡ τρυγίον τὴν ἐρωτικὴν σύντροφόν της, ὅτε ἐνώρουσι τὸ ῥάμφος των; φιλεῖ ἡ περιστέρα τὸ λέχος αὐτῆς;

Καὶ ἡ δρόσος ἴσως ἡ ἐπικαθημένη τῶν ἀνθέων εἶναι τὸ γλυκὺ φίλημα τῆς αὐγῆς, ὁ δροσερὸς ἀσπασμὸς τῆς αὔρας;

Τὸ φίλημα εἶναι ὑγρὸν, μεθυστικόν, φλογερόν.

Εἶναι τὸ φίλτρον δι' οὗ αἱ ἀγαθαὶ σύζυγοι καὶ αἱ καλαὶ μητέρες φρονοῦσιν ὅτι μαγγανεύονται οἱ σύζυγοι καὶ τὰ τέκνα των ὑπὸ τῶν Λαίδων τῆς ἐποχῆς.

Ἐποῖα πλάνη! καὶ εἶναι φίλτρον γοητευτικώτερον τοῦ ἀσπασμοῦ; Δὲν ἦσαν αὐταὶ κόραι, καὶ δὲν ἠσθάνθησαν ποτε τὴν νεανικὴν ζωὴν ἐπιδρῶσαν εἰς τὰ χεῖλη των; Ἐλησμόνησαν ὅτι γονυπετῆς, ὁ νῦν παρ' ἄλλης μαγευμένος σύζυγος, προσελιπάρει ἐνφίλημα, ἐν μόνον, καὶ ἐφλέγετο ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τῶν βλεμμάτων των; Τὰ πάντα λησμονοῦνται· ὁ γάμος ἀφαιρεῖ καὶ τὰς ἴνας αὐτὰς τῶν χειλέων.

Τὸ συζυγικὸν φίλημα εἶναι γλυκὺ· ἀλλὰ δὲν φέρει μέθην, δὲν φλέγει. Τὸ φίλημα τῆς φίλης, τῆς ἐρωμένης εἶναι μεθυστικόν, φλογερόν.

« Τί ἐπραξες! ἄ! τί ἐπραξες, Ἰουλίκα μου! ἠθέλησες νὰ με ἀμείψῃς καὶ με ἠφάνισες. Ἡμῖμαι μεθύων, ἡ μᾶλλον ἀφρων.

(*) Le cicomte Walsh.

Αἱ αἰσθήσεις μου ἠλλοιώθησαν, πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου ἐταράχθησαν ἐκ τοῦ ὀλεθρίου αὐτοῦ φιλήματος. Θέλεις νὰ πρῶνῃς τὴν ὀδύνην μου; σκληρὰ, σὺ τὴν τὴν αὐξάνεις. Ἐπὶ τῶν χειλέων σου ἔδρεψα δηλητήριον· φλεγμαίνει, φλογίζει τὸ αἷμά μου, με φονεύει, καὶ ὁ οἰκτὸς σου μοὶ προξενεῖ θάνατον.

« Ἡ βαθεῖα αἴσθησις ἦν ἔπαθον δὲν δύναται νὰ ἐξλειφθῇ πλέον. Χάρις! . . . εἶναι ταραχὴ φοβερά . . . Ὄχι, φύλαξε τοὺς ἀσπασμούς σου, δὲν δύναμαι νὰ τοὺς ὑποφέρω, εἶναι πολὺ ψαυστικοί· διαπερῶσι, φλογίζουσι μέχρι τοῦ μυελοῦ . . . με καθιστῶσι παράφρονα. Ἐν μόνον φίλημα, ἐν μόνον μ' ἔφερον εἰς ἀποπλάνησιν, ἐξ ἧς δὲν δύναμαι νὰ συνέλθω. Δὲν εἶμι πλέον ὁ ἴδιος, ἀλλὰ καὶ σὺ μετεβλήθης (*).»

Τὸ φίλημα, τέλος, εἶναι διαρκές, λαμυρόν.

Εἶναι ἡ πρόκλησις τοῦ ἀκράτου πάθους τῆς σφριγώσης ζωῆς.

« Πόσον ἡ εὐδαιμονία μου ἦτο βραχεῖα! μόνη ἡ ἐπιθυμία μοὶ μένει (**).»

IV

Τὸ φίλημα πρέπει νὰ ἦναι τὸ τέκνον ὠραίου στόματος.

V

Ἡ μελωδία τῶν πτηνῶν εἶναι γλυκεῖα, περιπαθῆς· τὸ ἄνθος εἶναι δροσερόν, εὐωδές, χάριεν· εἶναι μυρίπνουσ ἡ αὔρα. Ἀλλὰ καὶ τὸ φίλημα εἶναι ἄρωμα, καὶ ὁ ἀσπασμὸς εἶναι μελωδία· τὸ φίλημα εἶναι τὸ σύνολον τούτων, εἶναι ἡ ἰδανικὴ σύλληψις τῆς ἡδύτητος καὶ τῆς καλλονῆς. Καὶ ὁμῶς τὸ φίλημα ἔχει σάρκα, δὲν εἶναι ἰδανικότης. Ἐχει σάρκα καὶ ὁμῶς εἶναι αἶλον.

Εἶναι ὁ γλυκὺς καρπὸς ἐμψύχου φυτοῦ, εἶναι ἡ ἀπόλαυσις τῆς εὐδαιμονίας, εἶναι— τὸ ἀπαύγασμα κοραλλίνης δυάδος χειλέων.

Δυὰς ῥοδίνην χειλέων, ἡδέως ὑποσκάζουσα, δὲν ὁμοιάζει ῥόδον πρωϊνὴν ὅτε ἠμαιοίγει τὰ πέταλά του καὶ ἀφίνει νὰ ἐξέλθῃ τὸ πρῶτον ἄρωμα, ἡ μυρόεσσα δρόσος, ἦν ἐνέκλειεν ἐν αὐτῷ;

(*) J. J. Rousseau.

(**) Jean Sarrond.

« Σᾶς ἀπεχθάνομαι ψυχρὰι συνθήσεσι τῆς τέχνης! Καὶ ἂν οἱ σεμνότουροι με κατακρίνωσι καὶ ἂν οἱ ὑποκριταὶ με ἀποδοκιμάσωσιν, ἐγὼ ἐπιζητῶ τὰς εὐπνεύσεις καρδίας παλλούσης ὑπὸ ἡδυπαθείας ἐν τῷ πρώτῳ ἐρωτικῷ φιλήματι.

« Ὡ! μὴ λέγετε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του, ἀπὸ τῆς πλάσεώς του μέχρις ἡμῶν, ἦτο δυστυχῆς· ὑπάρχει ἀκόμη ἐπὶ τῆς γῆς εἶδος τι παρδειύου, καὶ ἡ Ἐδέμ ἀνάξῃ ἐν τῷ πρώτῳ ἐρωτικῷ φιλήματι.

« Ὅτε ἡ ἡλικία πῆξει τὸ αἷμά μας, ὅτε αἱ ἀπολαύσεις ἡμῶν ἀποπτῶσι—διότι τὰ ἔτη φεύγοντα ἔχουσι πτέρυγας περιστερᾶς— ἡ προσφιλεστέρη ἀνάμνησις ἧτις θέλει ἐπιζῆσει εἰς πάντας ἡμᾶς, ἐκείνη ἦν θέλει ἀναπολεῖ ἡ μνήμη μας εὐαρέστως, εἶναι τὸ πρῶτον ἐρωτικὸν φίλημα (*).»

VI

Δροσερὰ καὶ γλυκεῖα αἴσθησις τοῦ πρώτου ἐρωτικοῦ φιλήματος! ἡδονικὴ ἐπαρῆ, μεθυστικὴ θωπεῖα! τίς θνητὸς δὲν σὲ ἠσθάνθη εἰς τὰς χρυσαῖς τῆς νεότητός του ἡμέρας;

ΠΕΤΡΟΣ — ΠΑΥΛΟΣ.

ΚΑΛΥΪΟΣ Ο ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια τῆς φύλ. 57.)

II

ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ.

Πῶς, κύριε βαρῶνε, εἶπεν ἡ Βαλεντία, θὰ ἐβλέπατε χωρὶς θλίψιν τὸν ἀνεψιόν σας ἀρκοῦμενον εἰς ἔρωτας ταπεινοῦς;

— Διαβόλε! τοῦτο θὰ με ἦτο ἀδιάφορον . . . Καὶ σεις αὐτὴ δὲν ἐπιμένετε νὰ ἔχετε τὸν Γάστωνα ἀπικλειστικῶς, ὅπως δὲν ἐπεμείνατε νὰ ἔχετε τὸν μαρκεσίον Καζεναδέτην ἢ τὸν λόρδον Στερ-

(*) Πύριον.

λιγγαμ... Ἀφήσατε τοὺς νέους νὰ διασκεδάσωσι... μὴ ζηλοτυπίας ὀχληράς... Εὐτυχῆς ἡλικία καθ' ἣν μεταβαίνει τις ἀπὸ τὸν καμπανίτην εἰς τὸν ἀπλοῦν οἶνον, ἀπὸ τῆ κομμωτήριον μὲ τὸ αἰώνιον κλειδοκώμβαλόν του εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ προκστείου μὲ τὰ πτηνὰ ὡς μόνους μουσικούς...

— Μάλιστα, διέκοψεν ὁ Μενέλαος, ἠδύνατό τις νὰ εὕρη παρομοίωσιν τινα μεταξὺ τῶν κλειδοκωμβάλων μὲ οὐραν καὶ τῶν πτηνῶν τὰ ὁποῖα ἔχουσι τὸ αὐτὸ πρόνομιον...

Ὁ βαρῶνος ἐπροσποιήθη ὅτι γελαῖ ἀπὸ ἀδροφροσύνης.

— Διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ ἱππότης, ἰδοὺ μία καλὴ λέξις... Θὰ σὰς τὴν ἐπαναλάβω.

— Καλλίτερα φυλάξετέ την δι' αὐριον, εἶπεν ὁ βαρῶνος.

Ὁ ἀστεῖσμός τοῦ Μενελάου δὲν κατώρθωσε νὰ φαιδρύνῃ τὴν Βαλεντίαν.

— Βλέπω, εἶπεν αὕτη μετὰ θυμοῦ, ὅτι πρέπει νὰ ἀποσυρθῶ... Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ κύριος βαρῶνος λαμβάνει τὰ πράγματα ὑπ' αὐτὴν τὴν ἐποψίν...

Ὁ βαρῶνος τὴν διέκοψε:

— Χωρὶς ἔχθραν, θελκτικῆ Βαλεντία... Προκειμένου περὶ ἐρωμένων, δὲν ὑπάρχει δυσκολία περὶ τὴν ἐκλογὴν.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Μενέλαος, ὁ Ῥιχελιεύς ἡγάπα τὰς ἀπλὰς πολιτίδας... Αὐτὸς ὁ Ἑρρίκος Δ', ὁ γενναῖος ἐκεῖνος βασιλεὺς, δὲν ἐρυθρίασε νὰ ἀγαπήσῃ τὴν Ἀνθὴν... Καὶ μάλιστα, εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν σταυροφοριῶν, εἰς τῶν προγόνων μου, ὁ δούξ Σιγισμούνδος Ἐγγεράνδος Βαρβοτίνος ἐρωτεύθη μίαν βουκόλον. Τοῦτο ἔκαμε κριτὸν εἰς τὴν αὐλήν.

— Τὸ μέγα ἄδικον τῶν συγγενῶν, ἐπανέλαβεν ὁ βαρῶνος, εἶναι ὅτι λησμονοῦσιν ὅτι ὑπῆρξαν νέοι· εἶναι ἀληθές ὅτι ἔχω λευκὰς τρίχας, ἀλλ' εἶναι ὀλίγαι· ἔζησα πεντήκοντα ἔτη, ἀλλ' ἐλπίζω νὰ ζῆσω ἄλλα πενήκοντα· ἐνθυμούμαι, ἄλλοτε, ὅτι ἔφαγα δύο θεῖους... Ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ θυσιασθῶ καὶ ἐγὼ μὲ τὴν σειράν μου, καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ εἶπω εἰς τὸν κατεργάτην τὸν ἀνεψιόν μου: « Εἶμαι θεῖός σου, φάγε με! »

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν, νέον πρόσω-

πον εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἐργατιδος,

— Εἶναι ὁ Γάστων, ἐψιθύρισεν ὁ Βαρβοτίνος ὠθῶν τὴν Βαλεντίαν διὰ τοῦ ἀγκῶνος· φρίνεται ὠργισμένος.

— Σεῖς ἐδῶ; εἶπεν ὁ Γάστων περιφέρων ἐπὶ τῶν παρισταμένων παγετώδες βλέμμα. Δὲν μὲ ἠπάτησαν λοιπόν... Ἀλλὰ μὲ ποῖον δικαίωμα παραβιάσατε τὴν κατοικίαν γυναικός;

— Ὁ φίλτατος αὐτός Γάστων, εἶπε γελῶν ὁ βαρῶνος, ἔχει μίαν ἐπισημότητα ἢ ὁποῖα μὲ ταραττεῖ.

Ἡ Βαλεντία λαβοῦσα θάρρος εἶπεν:

— Ἡ δεσποινὶς Ῥεμβῶ, δὲν εἶναι ῥάπτρια;... Ἡθέλησα νὰ τῆ δώσω ἐργασίαν.

— Καὶ σεῖς, Μενέλαε;

— Ἐγὼ, φίλτατε φίλε, ἐφέλλισεν ὁ ἱππότης, ζητῶ τὸν Ἀλβέρτον Δουμὸν, ζωγράφον. Ἡθέλα νὰ ζωγραφίσω κάτι τι εὐθηνόν.

— Δὲν ἤξεύρω, ἀνέκραξεν ὁ Γάστων μετ' ἀνυπομονησίας, ποῖος σὰς ἔδωκε τόσον ἀκριβεῖς πληροφορίας. Φαίνεται ὅτι εἶχα κατασκόπους εἰς τὰ ἴχνη μου...

Ὁ βαρῶνος ἔκαμε κίνημα διὰ νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς κατηγορίας ταύτης:

— Μὴ μὲ κατηγορεῖς, φίλε μου. Ἐξακολούθει, εξακολούθει νὰ λασπώνεσαι...

— Θεεῖ μου δὲν λασπώνεται τις εἰς τὰ διαυγῆ ὕδατα τῆς πηγῆς...

— Ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ βαρῶνος, τότε εἶναι σπουδαῖον;

— Τώρα θὰ κρίνετε ὑμεῖς ὁ ἴδιος... Ἀφοῦ τόσον ἐκοπιάσατε διὰ νὰ ἔλθετε ἐδῶ, δὲν θὰ ἐξέλθετε, ἐλπίζω, πρὶν γνωρίσετε τὴν δεσποινίδα Ῥεμβῶ... Εἰσέλθετε λοιπόν, Μαργαρίτα, εἰσθε εἰς τὴν οἰκίαν σας!...

Ἡ Μαργαρίτα, εἰδοποιηθεῖσα ἀπὸ τὴν πλύτραν ὅτι τὸ δωμάτιόν της ἦτο πλήρες ἐπισκεπτῶρων, ἐπροχώρησεν ὀλοπόρφυρος καὶ δειλιῶσα.

— Ἀλβέρτε! ἀνέκραξε, τί μὲ θέλουσιν; Ὁ Γάστων ἀπεράσισε νὰ ἐξέλθῃ διὰ μιᾶς ἐκ τῆς ψευδοῦς ἐκείνης θέσεως.

— Δὲν ὀνομάζομαι Ἀλβέρτος Δουμὸν, εἶπε μετὰ φωνῆς σοβαρᾶς, εἶμαι ὁ ὑποκόμης Γάστων Βρεζιέρης... Ἰσως εἶχε ἄδικον, Μαργαρίτα, νὰ σὰς κρύψω ἐπὶ τοσοῦτον τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν οἰκογέν-

νειάν μου... Ἀλλὰ πιστεύσατε ὅτι μόνον τὸ ὄνομα ἤλλαξα... ἰδοὺ ὁ βαρῶνος Πομμερβίλ, ὁ θεῖός μου, ἄνθρωπος ἐξαίρετος ὅστις, εἶμαι βέβαιος, θὰ σὰς ἀγαπήσῃ μὲ τὸν καιρὸν καὶ αὐτὸς ἐπίσης... ὁ κύριος οὗτος ὅστις σὰς παρατηρεῖ ἐκπληκτος εἶναι ὁ ἱππότης Βαρβοτίνος... ἔχει δεκάεπτά ἔτη καὶ ἐξακοσίας χιλιάδας φράγκων εἰσόδημα... εἰν θελετε νὰ τὸν πιστεύσετε.

— Εἶναι μανιώδης, ἐψιθύρισεν ὁ Μενέλαος.

Ἡ Βαλεντία, ἰδοῦσα ὅτι ἦλθεν ἡ σειρά της νὰ ὀμιλήσῃ, διέκοψε βίαιως τὸν ὑποκόμητα.

— Καθ' ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, κύριε, εἶπε δάκνουσα τὰ χεῖλη, θὰ ἀπαλλαχθῆτε, ὑποθέτω, παρουσιάσεως ἧτις θὰ ἦναι πολὺ δυσάρεστος καὶ εἰς ἐμὲ... καὶ εἰς τὴν νέαν ἐρωμένην σας.

Εἰς τὴν λέξιν ταύτην, ἡ Μαργαρίτα, ἧτις εἶχεν αἰσθανθῆ τὴν καρδίαν της πιεζομένην ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς σκηνῆς ταύτης, ἤρχισε νὰ κλαίῃ σιωπηλῶς.

— Μὴ κλαίης, Μαργαρίτα, ἀνέκραξεν ὁ Γάστων μετὰ θυμοῦ· ἐάν ἡ γυνὴ αὕτη σὲ ὑβρίζῃ, τὸ κάμνει διότι εἶναι ἐρωμένη ἐκείνων οἱ ὁποῖοι τὴν πληρώνουν, καὶ διότι ἀγαπῶσά με ἐβλαψες τὰ συμφέροντά της...

Ἡ Βαλεντία ἐνθυμήθη ἐγκαίρως φράσιν τινα τὴν ὁποῖαν συχνάκις εἶχεν ἀκούσει εἰς τὸ θέατρον τῆς Εὐθυμίας. ἔλαβε στάσιν ὡς ἐκεῖνας τὰς ὁποῖας συνήθιζεν ἡ κυρία Ναπτὰλ Ἀρνῶ, καὶ εἶπεν εἰς τὸν Γάστων:

— Ὑποκόμη, ὑβρίζετε γυναικα!

— Ἐάν ἡ ἀλήθεια εἶναι ὕβρις, εἶμαι ἔτοιμος νὰ δώσω λόγον εἰς τὸν διάδοχον τὸν ὁποῖον ἀνυμφεῖσθῶ μού ἐδώκατε ἤδη...

— Ὦ! δὲν ὑποφέρω πλέον, εἶπεν ἡ Βαλεντία. Ἄς ἐξέλθωμεν τῆς φωλεᾶς ταύτης... Τὸν βραχιονά σας, ἱππότα!

Ὁ Μενέλαος εἶχε βυθισθῆ εἰς σκέψεις.

— Ἰδοὺ, ἰδοὺ! ἐσκέπτετο. Ἡθέλε νὰ ἀγαπηθῆ μόνον διὰ τὸ ἄτομόν του... Καὶ ἐγὼ ὡσάυτως πρέπει νὰ προσπαθῆσω, ὑπὸ τὸ μετρίοφρον ἐνδυμα ἐργάτου, νὰ δελεάσω κόρην τινα τοῦ λαοῦ... Τίς ἤξεύρει; ἴσως γίνω ὁ λέων τοῦ προκστείου Ἀγίου Ἀντωνίου...

Ὁ Γάστων εἶχε λάβει τὸν βραχιονά τοῦ θεοῦ του:

— Βλεπόμεθα μετ' ὀλίγον, Μαργαρίτα εἶπε σφίγγων περιπαθῶς τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος.

Ἡ Βαλεντία καὶ ὁ Μενέλαος ἐξεληόντες ἀνέβησαν πάλιν εἰς τὸ ὄχημά των. Ὁ δὲ βαρῶνος καὶ ὁ ἀνεψιός του ἀνεχώρησαν δι' ἄλλου μέρους.

III.

Η ΘΥΓΑΤΗΡ ΤΗΣ ΕΥΑΣ ΚΑΙ Ο ΟΦΙΣ.

Μεῖνασα μόνη ἡ δυστυχῆς Μαργαρίτα ἤρχισε νὰ σκέπτεται τὴν ταχεῖαν ἐκείνην σκηνὴν καθ' ἣν ἡ τρίμηνος εὐδαιμονία της κατεσθρόθη· εἶχεν ἐννοήσει τὸ μῖσος τῆς Βαλεντίας καὶ τὴν ἀδικοφρίαν τῶν ἄλλων. Αὕτη ἧτις τοσοῦτον συχνά εἶχεν ἐπαναλάβει τὸ ὄνομα ἐκεῖνο τοῦ Ἀλβέρτου Δουμὸν καὶ ἧτις εἶδεν ἐκυτὴν ἐνίοτε ἐν τῷ κατόπτρῳ της, ἐδέησε νὰ πέσῃ ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ ὀνειροῦ της. Ἡσθάνετο καλῶς ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ ὑποκόμησσα Βρεζιέρης, καὶ ἐν τούτοις ἠσθάνετο ἐαυτὴν ἀγαπωμένην. Διατί ὁ Ἀλβέρτος τὴν ἠπάτησε; Δὲν τῆ ἐζήτησε τίποτε, δὲν ἐπέτυχε τίποτε· ὥστε αὕτη ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ ἴσως...

Ἡ δυστυχῆς παῖς ἦτο βεβουθισμένη εἰς τὰς ἀπείρους σκέψεις τὰς πολιορκούσας αὐτήν, ὅταν ἡ κυρία Σαινταλφόντου εἰσῆλθεν ἀκροποδητί.

Ἡ κυρία Σαινταλφόντου ἐπρομήθευσεν ἀπὸ τινος χρόνου ἐργασίαν εἰς τὴν νεαράν ἐργατίδα, ἧτις δὲν εἶχε καμμίαν δυσπιστίαν.

Ἡ κυρία Σαινταλφόντου ἐφόρει πῖλον ἐκ πρασίνου σκρικῶ καὶ πεποικιλμένου διὰ πλατειῶν ταινιῶν δικσταυρομένων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της. Εἶχεν ἐνδυμα σκωτικὸν καὶ σάλιον κίτρινον μὲ σχεδιογραφήματα μαῦρα, ὑποδημάτια ἐξ ἐρέας ἀγγλικῆς, εὐρεῖαν σπυρίδα, καὶ οἰαδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφίρας, ἀλεξιβρόχιον ἰόχρονον εἰς τὴν χεῖρα. Τὸ ἐρμηφοδίτον ἐκεῖνο ἀλεξιβρόχιον τῆ ἐχρησίμευεν ὡσάυτως καὶ ὡς ἀνθήλιον.

Ἡ μέγαιρα εἶχε λάβει κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν ὕψος καλῆς γυναικὸς ὅπερ συνίστατο εἰς τὸ νὰ ευσφίγγῃ τοὺς ῥῶθω-

νας και να διαστείλη υπερμέτρως τὰ χεῖλη, ὡς σημεῖον ἀγαθότητος.

Οἱ πυρροὶ μικροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔκρυπτον καλῶς τὸν διαλογισμὸν τῆς, καὶ οἱ ὡς ὕα κυνὸς βόστρυχοι τῆς φανάκης τῆς κατήρχοντο μετ' ὕφος εὐλαβῆς ἐπὶ τῶν ξηρῶν κιτρίνων αὐτῆς κροτάφων.

— Ἐ λοιπόν! τέκνον μου, εἶπεν ἀποθέτουσα τὴν σπιρίδα τῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐτελειώσατε τὸ τρίχαπτόν μου;

Ἡ Μαργαρίτα ἐσφόγγισε τὰ δάκρυά τῆς.

— Θεέ μου! κυρία, ἔχω ἀκόμη ἐργασίαν διὰ δύο ἡμέρας.

Ἡ κυρία Σαινταλφόνσου ἔλαβε κάθισμα καὶ ἐκάθησε μετ' ἠρόρος.

— Μὴ βιάζεσθε... Ἐργάζεσθε πολὺ, φιλάτη μικρά... Ἐξεύρετε ὅτι εἰσθε ὡχρὰ ἀπὸ τινος χρόνου;

— Ὡ! δὲν εἶναι τίποτε...

— Ὀλίγη λύπη;... Βλέπω τί εἶναι...

Ἄχ! κόρη μου, πρέπει νὰ κάμῃς τὴν ἐκλογὴν σου... ἢ ὅπως διόλου τὸ ἐν ἢ ὅπως διόλου τὸ ἄλλο. Ἐὰν ἀγαπάτε αὐτὸν τὸν νέον, πρέπει νὰ υποχωρήσῃς εἰς αὐτὸν ἀμέσως ἢ νὰ διακόψῃς τὰς σχέσεις σου ἐξ ὀλοκλήρου. Ἐὰν ἀργῆτε πολὺ, τότε ὅταν σεῖς δεχθῆτε ἐκεῖνος; θὰ ἀρνηθῆ ἴσως. Βρύνεται τις τὰ πάντα.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ, κυρία.

— Ἐ! εἰξεύρω τί σὰς συμβαίνει, δὲ, τὸ βλέπετε;... Δὲν εἶναι ὅμως ἀπελπίσια, πιστεύσατέ με. Μήπως ἡ τάξις του καὶ ἡ περιουσία του σὰς τρομάζουν;... Λέγω ἡ περιουσία του, καὶ ἀγνοεῖτε ἴσως ὅτι ὁ κύριος Βρεζιέρης ἔχει τριάκοντα χιλιάδων φράγκων εἰσὸδήματα περιμένον νὰ κληρονομήσῃ καὶ τὸν Κ. Πομμερβίλ...

— Ἀλλὰ δὲν γνωρίζω τὸν κύριον Βρεζιέρη.

— Ἐλα δά! διατὶ αὐταὶ αἱ ὑπεκφυγαί;... Αἱ τριάκοντα χιλιάδες φράγκων τοῦ κυρίου υποκόμητος εἶναι προτιμότεραι τοῦ πενήτηκοντα σκούδων κατὰ μῆνα τοῦ Ἀλβέρτου Δουμῶν... Ἰδῶμεν. Δὲν αἰσθάνεσθε δύναμιν νὰ ἀγαπήσετε υἱὸν ἐκ καλῆς οἰκογενείας;

Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ ἐξοικειωθῆ μετ' τὴν ιδέαν ὅτι ὁ Ἀλβέρτος Δουμῶν δὲν ἦτο ἐργάτης ὀλιγώτερον ἐτι ἠδύνατο νὰ τὸν υποθέσῃ ὅτι δὲν ἦτο τίμιος ἄνθρωπος. Ἀπεκρίθη ἀπλῶς:

— Αἰσθάνομαι δύναμιν νὰ ἀγαπήσω ἐκεῖνον ὅστις μετ' ἀγαπήσῃ νομίμως.

Ἡ κυρία Σαινταλφόνσου ἔκαμιν ἀπαράτητον μορφασμὸν.

— Ἐ λοιπόν! ἐπανελάβε, διατὶ νὰ βιάζῃς τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν κλίσην;... Ἀμφιβάλλετε περὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ υποκόμητος;

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Μαργαρίτα ἐσιώπη:

— Συγχωρήσατέ με, προσέθηκε μετὰ σπουδῆς ὑποκριτικῆς, ἐὰν σὰς κάμνω τοιαύτας ἐρωτήσεις, τέκνον μου... Ἐνδιαφέρομαι πολὺ δι' ὑμᾶς, πιστεύσατέ το, καὶ ἔχω νὰ σὰς προσφέρω ὑψηλὴν προστασίαν.

Ἡ κυρία Σαινταλφόνσου ἐπρόφερε μετ' ἐμφάσεως τὰς δύο ταύτας τελευταίας λέξεις καὶ ἐφαίνετο προσμένουσα μέγα ἀποτελεσμα.

Ἡ ὑψηλὴν προστασίαν, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, ἥτις δὲν ἐννοεῖ ἀκόμη ποῦ ἤθελε νὰ κταντήσῃ ἡ μέγαιρα, εὐχαριστῶ, κυρία ἔχω τὴν ἔξιν τῆς ἐργασίας... δὲν ἔχω ἀνάγκην κανενός.

— Ἄς ἴδωμεν, μικρά μου, ἄφες τὰ παιδιακίσια... Αἱ σχέσεις σας ἦσαν καθαρὰ, τὸ πιστεύω ἄλλ' οἱ εἰκοσιπενταεταεῖς πονηροὶ δὲν ἀγνοοῦσιν ὅτι τὸ κατ' ἐπιφάνειαν σέβας θριαμβεύει μᾶλλον ἐπὶ κόρης φρονίμου ἢ αἱ ἀπότοιμα ἀποκαλύψεις καὶ τὰ πλούσια δῶρα.

— Νὰ ἐσκέφθῃ τοιοῦτόν τι ὁ Γάστων;

— Φιλτάτη μου κάμετε χρῆσιν τῶν συμβουλῶν μου οἰανδήπατε θέλετε ἄλλὰ πιστεύσατε γυναῖκα ζήσασαν ἐπὶ πολὺ ὅταν τις ἔχη κεφάλαιον νεότητα καὶ ὠραιότητα προτιμότερον νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐφύμερον ταύτην εὐτυχίαν καὶ νὰ τὴν ἀνταλλάξῃ μετ' εὐδαιμονίαν στερεάν καὶ πραγματικὴν.

— Ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον δὲν σὰς ἐννοῶ, κυρία.

— Καθήσατε πλησίον μου... ἐκεῖ. Ἀκούσατέ με καλῶς, καὶ ἐμπιστευθῆτε εἰς τὴν πειράν μου.

Ἡ κυρία Σαινταλφόνσου ἐσταμάτισεν ὀλίγον καὶ ἐξηκολούθησεν μετ' ὀνόν φιλοσαφικόν:

— Πρέπει νὰ ζήσῃ τις ὅσον τὸ δυνατόν εὐαρίστως... ὁ κόσμος δὲν γνωρίζει χάριν διὰ τὰς θυσίας τὰς ὁποίας τῷ κάμνει τις εἰμὴ ἐνόσφ δὲν εἶναι εἰς βάρος

του ἢ ἀνοχὴ πληρώνεται, ἡ κολακεία ἀγοράζεται, καὶ ταῦτα εἶναι πολύτιμα ἐμπορεύματα. Διαπραγματεύονται ἐν ὑποκάμισον δώδεκα φράγκων ἀλλὰ δὲν ψηφουσι τὰ λουδοβίγια εἰς τὸ λανσκενέ. ἄλλως τε δὲ ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἡσυχία τῆς γυναικὸς ὑπάρχουσιν ἐπίσης καλῶς εἰς τὸ βαλάντιόν τῆς καὶ εἰς τοὺς καλλωπισμούς τῆς ὅσον καὶ εἰς τὴν γνώμην τῶν κριτῶν αὐτῆς. Πιστεύετε εἰλικρινῶς ὅτι ὁ υποκόμητος Βρεζιέρης δύναται νὰ σὰς νυμφευθῆ; Ὀχι! Ἄλλ' ὑπάρχει εἰς Παρισίους ἄνθρωπος ὅστις σὰς εἶδε καὶ ὅστις σὰς ἀγαπᾷ... Δὲν θὰ εἴσθε ἡ πρώτη τὴν ὁποίαν ἀναδεικνύω... Ἡλικίαν, περιουσίαν, διάκρισιν, σὰς φέρω ὅλα τὰ συστατικά... Ἐν μέγαρον δι' ὑμᾶς... καλλωπισμούς... τιμαλφῆ...

Ἡ Μαργαρίτα ἠγέρθη ψυχρῶς, καὶ χωρὶς νὰ καταφύγῃ εἰς ἐκρήξεις ψευδοῦς ἀρετῆς:

— Μὲ ἐπεπλήττετε πρὸ ὀλίγου, εἶπε, δι' αἰσθημα ἄγνον καὶ ἀκούσιον διὰ τὸ ὁποῖον τώρα ὑπερηφανεύομαι... Ναι, πιστεύω εἰς τὴν τιμὴν τοῦ Γάστωνος; πιστεύω εἰς τὴν εἰλικρινείαν του, καὶ νομίζω ὅτι καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἀγκάλας του θὰ εἶμαι ἐν πλειοτέρα ἀσφαλείᾳ καὶ ὀλιγωτέρα ἐξουδενώσῃ ἢ πλησίον σας... Ἐξέλθετε, κυρία... εἶναι πρώτη φορά καθ' ἣν με ὑβρίζουσι τόσο βαναύσως.

— Ἐνθυμήσου, ὠραία ἀνόητος, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Σαινταλφόνσου μετὰ μανίας, ὅτι θὰ λάβῃς ποτε τὴν ἀνάγκην μου!

Ἡ μέγαιρα ἤνοιξε μετὰ κρότου τὴν θύραν καὶ ἔπεσεν ἐξερρομένη ἐπὶ νεανίου διερχομένου τὸν διάδρομον.

— Ὡ! συγγνώμην, κυρία, νομίζω ὅτι ἐγάδουσα τὰ μάγουλά σας.

— Λυθάδῃ! ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Σαινταλφόνσου.

— Ἰδοὺ λόγος νὰ τρέξετε γρηγορώτερον... Καλημέρα, δεσποινὶς Μαργαρίτα... Ἐγὼ εἶμαι, ὁ Μυλωνόπουλος... εἶμαι πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ... καὶ ἡ εὐγενία σας;... Σὰς φέρω μίαν ἐπιστολήν, λάβετε!

Ἡ κυρία Σαινταλφόνσου ἐγένετο ἄφαντος ἐντὸς τῆς δεινροστοιχίας.

— Θὰ ἔχωμεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς ἐπανίδωμεν; ἐρώνησε πρὸς αὐτὴν ὁ Μυλωνόπουλος μετ' ὀνὸν περιπαθῆ.

— ἴσως! ἀπεκρίθη ἡ Σαινταλφόνσου ἀπειλητικῶς.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἐσκέπτετο πλέον τὴν σκηνὴν τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου ὑπέστη ἔειχεν ἀναγνωρίσει τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἔραστοῦ τῆς καὶ ἔστρεψε τὴν ἐπιστολήν μετὰ τῶν δακτύλων τῆς χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ τὴν ἀνοίξῃ, φοβουμένη μήπως εὕρῃ ἐντὸς τὴν τελευταίαν τῆς ἀπογοήτευσιν.

— Μὴ στενοχωρῆσθε ἐξ αἰτίας μου, εἶπεν ὁ Μυλωνόπουλος, βλέπων τὸν διασταγμὸν τῆς νεανίδος, ἀναγνώσατε λοιπόν, ἐμπρός!

Καὶ προσέθηκε καθ' ἑαυτόν:

— Θὰ ἦναι ἐπιστολὴ τοῦ φιδιοῦ... ὅθ' τὴν ἀντέγραψε ἀπὸ καμμίαν ἐφημερίδα!...

Ὁ Μυλωνόπουλος ἐκεῖνος ἦτο ἀνδρεῖος νέος, θαλαμοστόλος τὸ ἐπάγγελμα, ἐργατικὸς καὶ τίμιος, κατοικῶν εἰς τὸ ἀνώγειον τῆς ἐν τῇ ὁδῷ Σαιντέδμης οἰκίας. Ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος νέος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὴν Μαργαρίταν χωρὶς νὰ τὴν ἀγαπήσῃ καὶ ἐστέναζε πρὸ ἐνός ἔτους χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ ὑπερβῆ τὸ ὄριον ὅπερ ἡ ἀνατροπὴ τὴν ὁποίαν ἡ Μαργαρίτα εἶχε λάβει ἐν τῷ μοναστηρίῳ ἠγείρε μετὰ αὐτῆς καὶ αὐτοῦ. Ὁ Μυλωνόπουλος ἔβλεπε καλῶς ὅτι ἡ νεανίς, ἂν καὶ ἐργάτης εἶχε πραγματικὴν ὑπεροχὴν καὶ τὸν ἐδειλίξ' διὰ τοῦτο ἐργάζετο καθ' ἑκάστην διὰ νὰ πληρῶσῃ τὴν ἀπόστασιν ἥτις τὸ ἐχώριζεν ἀπὸ τὸν ἐρώτᾳ του. Διήρχετο μέρος τῶν νυκτῶν τοῦ ἀναγινώσκων ὅλα τὰ βιβλία ὅσα ἠδυνήθη νὰ προμηθευθῆ, εἴτε τὰ ἐννοεῖ εἴτε ὄχι καὶ πᾶσαν ἐσπέραν, πρὶν κοιμηθῆ, ἐξήσκειτο πληρῶν πολλὰς σελίδας γάρτου λευκοῦ, διὰ νὰ βελτιώσῃ τὸ γράψιμόν του. Μόνον, αἱ σελίδες ἐκεῖναι δὲν περιεῖχον εἰμὴ μίαν λέξιν, ἐν ὄνομα χιλιάκις ἐπαναληθῆν: Μαργαρίτα!

Ὁ θαλαμοστόλος παρετήρησε μετὰ τρόμου τὸ ἀδιάλειπτον τοῦ Γάστωνος. Δὲν ἐκοιμᾶτο πλέον καὶ οὐδέποτε παρέλειπε καμμίαν εὐκαιρίαν νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἀξίαν του εἰς τὸ πνεῦμα τῆς νεανίδος:

— Ζωγράφος σινικῶν ἀγγείων, ἔλεγε, τί εἶναι τοῦτο; ἐπάγγελμα ὀκνηροῦ... Εἶναι καλὸν διὰ γυναῖκας, ἀλλ' ὅταν ἔχη νεῦρα εἰς τοὺς βραχίονας, πρέπει νὰ τὰ

μεταχειρίζεται ωφελιμώτερον. Διατί δὲν ἔγινε κεντητῆς ἐμβάδων! Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι κοπιαστικόν! . . .

Ἄλλ' οἱ σαρκασμοὶ τοῦ Μυλωνοπούλου ἐκίνουν τὸ μειδιάμα τῆς νεάνιδος, ἥτις εἶχεν ἐκτιμήσει τὴν καρδίαν τοῦ θαλαμοστόλου καὶ δὲν δυσηρεστεῖτο διὰ τὰς μικρὰς του ζηλοτυπίας. (Ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΕΝ ΔΑΚΡΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ.

Εἰς τῆς ζωῆς τὴν σχολιάν! ἔδδον εἰς παροδίτης Ριφθεις, ἐπόθησα στιγμάς νὰ εὕρω εὐτυχίας, Πλὴν, πεπρωμένον ἀτυχές! ψυχροῦ βοῦρᾶ πνοῆς τις Γυμνὸν ἐν μέσῳ μ' ἔρριψε φρικώδους τρικυμίας.

Πόσον τῶν εὐτυχῶν στιγμῶν τὸ ἴνδαλμα ὠραῖον Ἀναπολεῖται πάντοτε εἰς χρόνους δυστυχίας! Εἰς τὴν ἀνάμνησιν αὐτοῦ ἐν δάκρυ ἄλγους βέον, εἶναι ἡ πένθιμος σφραγὶς τῆς πρώην εὐτυχίας.

Ρέε, ὦ δάκρυ!! ἐν δηλοῖς τὸ ἄλγος τοῦ παρόντος Ἄν ἄλλα ἀλγῆ μέλλοντα βέον προσιωνίζης· Εἰς' ἐνταύτῃ ἡ συμπαθὴς εἰκὼν τοῦ παρελθόντος, Καὶ σήμερον « τὸ ἄλλοτε εὐδαιμόν » ἐνθυμίζεις.

Ρέε λοιπόν, ἀφοῦ ἐν σοὶ ἀντανακλᾶται μόνον Βικῶν εὐδαιμονίας! Ἀνακουφίζει ἡ βοή τῶν καρδιῶν τὸν πόνον Ἐνῷ ἡ πνεύσις τὰς πληγὰς ἀνοίγει τῆς καρδίας.

Εὐδαιμονίαν τις ζητεῖ νὰ εὕρη εἰς τὸ μέλλον, Ἐνθα ὑπάρχει ἡ ἐλπίς, τίς βέβαιον ὑπηρεύει; Τίς τὸ παρὸν του ἀποῶν, τὸ βέβαιον μὴ θέλων Ἰπὸ κρατῆρα μέλλοντα νὰ ἐκτραγῆ καθυῦδει;

« Ἐλπίς καὶ μέλλον » τῶν θνητῶν χιμαιρικὴ ἰδέα, Ἀπατηλὰ φαντάσματα, τῆς τύχης εἰρωνεία· Δὲν μ' ἀπα ἄται, φυγετε· δὲν κοπιεῖ ἀνθὴ νέα Ὁ φερων εἰς τοὺς ὤμους του πικρὰ τὰ γηρατεία,

Ἐγὼ σὰς ἀπεκήρυξα « ἐλπίς, παρὲν καὶ μέλλον » Τρία λεξίδια κενα καὶ ἔχι δῶρα θεῖα. Τὸ μέλλον ἀχαρὲς, πικρὸν, τὸν θάνατον ἀγγέλλον Τὸ ἄλλο... καταφρονήσεις, καὶ τὸ παρὸν... πικρία!

ΚΑΛΛΙΟΠΗ.

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε φυλ. 57).

Δὲν εἶχεν ὅμως οὕτω διὰ τὸν Ἑρρίκον ὁ ἔρωσ δὲν συλλογίζεται ψυχρῶς. Πρῶτον ἦδη ἠσθάνθη τὴν πικρὰν ἀγωνίαν τῆς ζηλοτυπίας.

Ὅτε ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ τὸν παρουσίασεν ὡς σωτῆρα τῆς Ἑλλεν, ἦτο περιεργὸν νὰ παρατηρήσῃ τις τὴν διάφορον ὑποδοχὴν ἣν ἔλαβεν. Ὁ συνταγματάρχης προσεπάθησε νὰ δειχθῆ εὐγνώμων, ἀλλ' ἀπέτυχε· διότι ἡ φωνὴ του διέψευσε τοὺς λόγους του.

— Οἱ φίλοι τῆς μίς Δεβέρ, εἶπεν ὁ Μίραν, δὲν δύνανται νὰ ἐκφράσωσι τὴν εὐχαρίστησίν των. Δι' ἐμὲ θὰ ἦτο πολὺ εὐχάριστον νὰ δείξω εἰς τὸν γέρον αὐτὸν πόσον ἐκτιμῶ τὰς ὑπηρεσίας του.

Τὸ μέτωπον τοῦ Ἑρρίκου Ἄσθωνος ἐγένετο ἐρυθροῦν· ὁ τόνος δι' οὐ αἰ λέξεις αὐταὶ ἐλέγθησαν τὸν προσέβαλε, καὶ οἱ δύο ἀντίζηλοι προσέβλεψαν ἀλλήλους στιγμάς τινὰς σιωπηλοί.

— Ὁ Κ. Ἑρρίκος Ἄσθων, ὑπέλαβεν ὁ βαρῶνος μετὰ προθέσεως φανερὰς νὰ ὑπερασπισθῆ τὸν προστατευόμενόν του, πρόκειται νὰ εἰσέλθῃ μετ' ὀλίγον εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον, ἐάν λοιπόν αἰ σχέσεις ὑμῶν μετὰ τῶν αὐτῶν καὶ τῶν ὑπουργείων τῆς Εὐρώπης δύνανται νὰ τὸν ὑπηρετήσωσιν, εἶμαι βέβαιος ὅτι θέλει δεχθῆ τὴν προσφορὰν σας μετ' εὐγνωμοσύνης.

Ὁ Μίραν ἔδθηε τὰ χεῖλη του χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ· εἶχε προχωρήσει πολὺ, καὶ ἠσθάνετο ὅτι, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ σὶρ Οὐίλλιαμ τοῦλάχιστον, ὤφειλε νὰ ἐνεργήσῃ ἐσκεμμένως.

Ἡ παρατήρησις αὕτη τοῦ ἐρημίτου ἔσχε τὸ διττὸν πλεονέκτημα, νὰ ἐξισώσῃ τὸν Ἑρρίκον πρὸς τοὺς ξένους του, καὶ νὰ διδάξῃ εἰς τὸν Ἰνδὸν ὅτι ἡ τάξις του καὶ ἡ περιουσία του δὲν τῷ ἐσυγχώρουν, ἐν

Ἄγγλια, νὰ παίξῃ τὸ πρόσωπον τοῦ προστάτου.

Ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ ἐπεστράφη νὰ ἴδῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων του ἐπὶ τοῦ ἀνεψιοῦ του, καὶ μειδιάμα καλοκαγαθίας ἐφαίδρυνε τοὺς χαρακτῆράς του. Ὁ Βάλτερ ἔσφιγκεν ἀπὸ καρδίας τὴν χεῖρα τοῦ Ἑρρίκου.

— Καλῶς, εἶπε κατ' ἰδίαν, πρέπει νὰ γνωρίσω καλλίτερον τὸν νέον αὐτόν.

Οἱ ξένοι ἠδηγήθησαν κατόπιν ὑπὸ τοῦ βαρῶνου εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ὅπου ὁ Μίραν ματαιῶς προσεπάθησε νὰ συνομιλήσῃ ἰδιαιτέρως μετὰ τῆς Ἑλλεν. Ἡ νεαρὰ κόρη τὸν ἀπέφευγε μετὰ τακτικῆς ἐνσίκτου.

— Βλέπω ὅτι μὲ ἐλησημονήσατε, εἶπε ταπεινῆ τῇ φωνῇ.

— Σὰς ἐλησημόνησα! ἐπανελάβεν ἡ Ἑλλεν ἀρκετὰ ὑψηλοφώνως ὥστε νὰ ἀκουσθῆ παρὰ πάντων· πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἦτοτε τόσο ἀδικος; Διήλθουμν τόσας ὠραίας ὥρας πλησίον τῶν ἀγαπητῶν μου γονέων, ἐν Ἰνδία! εἶναι ἀδύνατον νὰ λησημονήσω ποτὲ ἐκείνους, οὔτινας μὲ ἠγάτησαν ἢ ἐδείχθησαν καλοὶ πρὸς ἐμέ.

— Καὶ ἡ Ζάρα; εἶπεν ὁ νέος.

— εἶναι ἐδῶ θὰ χαρῆ μεγάλως νὰ σὰς ἴδῃ.

Διαρκούσης τῆς συνομιλίας ταύτης ὁ Ἑρρίκος Ἄσθων ἦτο ἀληθῶς δυστυχῆς· ἐπεθύμει νὰ ἦτο μόνος μετὰ τῆς Ἑλλεν ἵνα λάβῃ ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι ὁ Μίραν τῇ ἦτο ἀπλῶς φίλος, ἀδελφός. Ἐχάρη λοιπόν μεγάλως ὅτε, ἀφοῦ παρέτεινον τὴν ἐπίσκεψίν των μέχρι τῶν ἀκροτάτων ὁρίων τοῦ πρέποντος, ὁ συνταγματάρχης καὶ οἱ σύντροφοὶ του ἠγέρθησαν ἵνα ἀπέλθωσι.

— Πρέπει νὰ μοι ἀφήσητε τὸν ἀνεψιόν μου, εἶπεν ὁ βαρῶνος εἰς τὸν ἀδελφόν του, διὰ νὰ γνωρισθῶμεν καλλίτερον.

Ἡ μορφή τοῦ Βάλτερ ἔλαμψεν ἐξ εὐχαριστήσεως ἐπὶ τῇ προσκλήσει ταύτῃ, ἐν ἧ ὁ Μίραν ἔδιδε τὰ πάντα ἵνα συμπεριληφθῆ· ἀλλ' ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ περιωρίσθη νὰ τῷ εἶπῃ ψυχρῶς ὅτι ἤθελε βεβαίως λάβει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν ἴδῃ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του.

— Δὲν θέλω ἀναχωρῆσαι ἀκόμη, ὑπέλαβεν ὁ Ἰνδὸς ῥίπτων βλέμμα περίλυπον ἐπὶ τῆς Ἑλλεν· ὁ τόπος οὗτος ἔχει πολὺ λά θέλητρα δι' ἐμέ!

Ἀναχωροῦντες ἐκ τοῦ Καρρού ὁ Μίραν καὶ ὁ συνταγματάρχης συνήντησαν τὴν Ἰνδὴν τροφόν, ἥτις, μάθοῦσα τὴν ἀφίξιν τοῦ παρ' αὐτῆς ἀνατρεφέντος, περιέμενεν αὐτόν κατὰ τὴν διάβασίν του. Μετὰ τῆς ἀγάπης δὲ ἐκείνης τῆς ἡμιαγρίας, ἰδιαζούσης εἰς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν πατρίδα της, ἔρπασε τὴν χεῖρά του καὶ τὴν κατεφίλει.

— Ζάρα, εἶπεν ὁ Μίραν ἰνδιστί, ἡ καρδία μου συνετρίβη.

— Ὄχι, ὄχι, ὑπέλαβεν αὕτη· ὄφρις τὴν ἔδειξεν, ἀλλ' ἡ πληγὴ θέλει ἰαθῆ· ἐστὲ ψυχρὸς ὡς ἡ σκιά τοῦ τάφου, ἀλλὰ σθερὸς ὡς ὁ λίθος του. Ὄφθαλμοὶ ἀγρυπνοὶ θέλουσι σὲ κατασκοπεύει, καὶ ὧτα δόλια θέλουσιν ἀκοῦει προσηκτικῶς, ὅτι ἐξέλθει τοῦ στόματός σου. Ἡ Ἑλλεν ἐντούτοις θέλει ἐπιστρέψῃ μετὰ σοῦ εἰς τὴν Ἰνδία, καὶ ἐγὼ θὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς ἐν τῷ μέσῳ τῶν τέκνων μου! Ποῦ εἶναι ὁ γὰν;

— Ἠρνήθη νὰ μὲ συνοδεύσῃ εἰς τὸ φρούριον· τὸν ἀφήκα εἰς τὸ χωρίον.

— Θὰ ὑπάγω νὰ τὸν εὕρω, καὶ δι' αὐτοῦ θέλω σοὶ ὑποδείξει μέρος ὅπου θέλομεν συναντᾶσθαι ἐν ἀσφαλείᾳ. Ἢδη, ἀναχωρήσητε, διότι ὁ κάτοικος τοῦ τάφου (οὕτω ἐκάλει συνήθως τὸν βαρῶνον) μὰς θεωρεῖ.

Ἐνῷ τὸ ὄχημα ἔφερε τὸν συνταγματάρχην Μομβράν καὶ τὸν Μίραν Ἀφάξ, οὗτος ἀνέκραξεν, ἀφήσας ἐλευθέρως τὴν ὀργάν του νὰ ἐκχυθῆ: « Αἰσθάνομαι ὅτι μισῶ τὸν χορικὸν αὐτόν, τὸν Ἑρρίκον αὐτὸν Ἀσθωνα.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ὑπέλαβε ψυχρῶς ὁ σύντροφός του.

— Ὑμεῖς;

— Ναί, ὑπέλαβεν ὁ παίκτης· ὁ ἀδελφός μου, ἐν τῇ μοναξίᾳ του, δὲν εἶναι πλέον ὁ ἱκανὸς προστάτης κόρης ὡς ἡ Ἑλλεν. Ὁ νέος αὐτός φαίνεται ὅτι τὸν ἐμάγευσε, τὸν μεταχειρίζεται ὡς ἴσον του. Ἐνθυμεῖσθε μετὰ πόσης πικρίας ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ ἀντεῖπεν εἰς τὴν προσφορὰν τῆς προστασίας σας ὑπὲρ τοῦ χωρικοῦ ἐκείνου;

Ὁ Ἰνδὸς ἠρυθρίασε. Πρῶτον ἦδη προσεβάλλετο χωρὶς νὰ ἰκανοποιηθῆ ἀμέσως, καὶ ἐλυπεῖτο μᾶλλον διότι ὁ συνταγμα-

τάρχης ὃν κατεφρόνει, ἦτο μάρτυς τῆς ταπεινώσεώς του.

Ἀφοῦ ἐξήλθον τοῦ δάσους, ὁ σύντροφός του τῷ ἀνέμνησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ λάβωσι τὸν χᾶν ὅστις εἶχε μείνει εἰς τὸ χωρίον.

— Ἀδιάρρονον, εἶπεν ὁ Ἰνδός, δύναται νὰ ἔλθῃ μόνος.

— Ἀφοῦ ἰδεῖ τὴν τροφὸν τῆς Ἑλλεν, παρετίρησεν ὁ συνταγματάρχης παρατηρεῖτε, εἶπε μειδιῶν, ὅτι ἐνοῶ ὀλίγον τὴν Ἰνδικὴν, καὶ ὅτι εἶμαι ἀρκετὰ γενναῖος λέγων τοῦτο εἰς ὑμᾶς ἐν τῇ νεότητί μου μὲ προωρίζον νὰ λάβω θέσιν ἐν τῇ Ἰνδία, ἴσως ἢ καλλίτερον ἂν τὴν ἐδεχόμην.

Ὁ Μίραν ἐσκέπτετο τὸ αὐτό διότι ἐν τριαύτῃ περιπτώσει, ὁ συνταγματάρχης ἤθελεν εἰσθαι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ προστάτης τῆς ἀνεψιάς του. Ἀφ' οὗ ἐγνώρισε τὸν Οὐίλλιαμ Μομβράϋ, ἔβλεπεν ὅτι ὤφειλε νὰ μετέλθῃ ὅλην τὴν ἐπιδειξιότητά του ἵνα ἀπατήσῃ αὐτόν. Ἀλλὰ τὸ πρῶτον καὶ ἀναγκαιότατον ἦτο ν' ἀπαλλαγθῇ τοῦ ἀντεραστοῦ του. Αἱ σκέψεις τοῦ συντρόφου του περιστρέφοντο ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Σχεδὸν εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ πατρός του, ὁ Βάλτερ ἐδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Καρρῶου, ἥτις περιεῖχε τὰ ἀρχεῖα τῶν προγόνων του. Ὁ θεὸς του τῷ εἶπεν ὅτι ὁ νεὸς οὗτος ἦτο πλησίον τοῦ κήπου, καὶ ὅτι ἠδύνατο νὰ ὑπάγῃ πρὸ τοῦ δειπνοῦ. Προσέθηκε δὲ ὅτι ὁ Ἑρρίκος ἄσθων ἤθελεν εὐχαριστηθῆ νὰ τὸν συνοδεύσῃ.

Ὁ νεὸς προσέβλεψε τὴν Ἑλλεν, ὡς ἐπικαλούμενος αὐτὴν νὰ τῷ παρέξῃ τὴν εὐχαριστήσιν τῆς συναναστροφῆς τῆς.

— Δὲν πρέπει νὰ κοπιᾶσετε πολὺ τὴν Ἑλλεν, εἶπεν ὁ βαρῶνος, ἄς μείνῃ μαζὺ μου.

Ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντεῖπῃ εἰς ταῦτα, ἀνεχώρησεν ἀνευ αὐτῆς.

— Τίς εἶναι ὁ Μίραν Ἄφαξ αὐτός; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος τὸν Βάλτερ, ἐνῶ ἐπορεύοντο ὁμοῦ ὑπὸ τὴν δένδρστοιχίαν.

— Ὁ υἱὸς μιᾶς Μπεγκούμ, ἡ Ἰνδῆς ἠγεμονίδος, ἥτις λητμονήσασα τὰς προ-

λήψεις τῆς φυλῆς τῆς ἐνυμφεῦθι ἀξιωματικόν τινα ἄγγλον.

— Πῶς ὠνομάζεται ὁ ἀξιωματικὸς αὐτός;

— Οὐδέποτε ἔμαθον τὸ ὄνομά του.

— Οἱ τρόποι τοῦ Μίραν αὐτοῦ εἶναι πολὺ παράδοξοι.

— Περισσότερον ἢ παράδοξοι, εἶναι ἐντελῶς ἀλλόκοτοι· εἶναι ἐλευθέρως μέχρις ἀσωτείας, ἀγαπᾷ τὰς συναναστροφάς, ὅπου ὁμῶς μεταχειρίζεται ὄσους συναντᾷ ὡς κατωτέρους του. Οὐδέποτε ἔπραξε τοῦτο πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν εἶδον λαμβάνοντα πρὸς τοὺς ἄλλους ἦθος, ὅπερ μοι ἔδωκε πολὺ κακὴν ἰδέαν περὶ τοῦ χαρακτήρος του.

Οἱ ἄλλοι οὖς ἐνόει ἦταν ὁ πατήρ του καὶ ὁ Ἑρρίκος· ἀλλ' ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ λεπτότης ἐμπόδιζον αὐτόν νὰ ἐξηγηθῇ καθαρότερα.

— Εἶναι ὁ καλλίτερος σκοπευτὴς ὃν ἐγνώρισα· τὸν εἶδον ἐπιτυχόντα τρεῖς κατὰ συνέχειαν κύβον εἰς εἴκοσι βημάτων ἀπόστασιν.

— Ἰσως ἐπαίρεται ἐπὶ τῇ δεξιότητι αὐτοῦ; εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μετὰ πικρίας.

— Πιθανόν· μάλιστα τὸ πιστεύω, διότι ὑπῆρχεν ἐπίδειξις εἰς τὸν τρόπον μεθ' οὗ ἐπιδείκνυεν αὐτήν.

Ἐνῶ διευθύνοντο πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, ἡ εὐνοϊκὴ ἐντύπωσις ἦν οἱ δύο οὗτοι νέοι ἐνεποίησαν ἀλλήλοις, ἐπεβεβαιούτο ἀμοιβαίως. Ὁ Βάλτερ Μομβράϋ ὠμίλει μετὰ τῆς μεγαλειτέρας εἰλικρινείας περὶ τῆς καλλονῆς καὶ τῆς γλυκύτητος τῆς ἐξαδέλφου του. « Εἶμαι βέβαιος, προσέθηκεν, ὅτι θὰ τὴν ἀγαπήσω ὡς ἀδελφὴν.

Ἡ λέξις ἀδελφὴ καθησύχασε μικρὰν τινα ἀνητυχίαν ἐγερθεῖσαν εἰς τὸν Ἑρρίκον. Ἰπῆρχε τὸση εἰλικρίνεια εἰς τὸν τόνον τοῦ Βάλτερ, καὶ οἱ τρόποι του ἦσαν τὸσῶ φυσικοὶ ὥστε αἱ ὑπόνοιαι τοῦ Ἑρρίκου ἐξηληφθησαν, ἂν καὶ οἱ ἐρασταὶ εἶναι γένος ζηλότυπον.

Κατὰ τὴν ἐπίλοιπον ὁδὸν, ἔκαμε πολλὰς ἄλλας ἐρωτήσεις διὰ τὸν Ἰνδόν, ἰδιαιτέρως περὶ τῆς ἐπιδειξιότητός του ὡς σκοπευτοῦ.

— Πρέπει νὰ γυμνασθῶ, ἐσκέφθη ὁ Ἑρρίκος. Καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καλῶς διατί, ἡ ἐπιθυμία νὰ γίνῃ καλὸς σκοπευτὴς κατέλαβεν αὐτόν.

Ἡ ἐκκλησία τοῦ Καρρῶου ἦτο εἰς τῶν

ὠραίων ἐκείνων ναῶν τῶν τὸσῶ συνήθων εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἀγγλίαν. Τὰ παράθυρα αὐτῆς γωνιώδους θόλου ἐδείκνυον ὅτι εἶχε κτισθῆ κατὰ τὴν νομαρδικὴν εἰσβολὴν· ἀλλ' αἱ μερικότητες τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἐκρύπτοντο ὑπὸ τὸν κισσὸν ἐντελῶς. Ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὸν ναὸν συνήτησαν ἄνδρα ὑψηλοῦ σώματος, μὲ χρῶμα ἠλιόκαυστον, πεντήκοντα ἢ ἐξήκοντα ἐτῶν, καὶ φέροντα ἱματισμὸν ἀνατολικόν. Ἐχαιρέτησε βαθέως τὸν Βάλτερ καὶ ἀπεσύρθη.

— Τίς οὗτος; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ὀνομάζεται χᾶν, καὶ κατέχει θέσιν φίλου καὶ ὑπηρετοῦ παρὰ τῷ Μίραν Ἄφαξ. Ὁ ταλαίπωρος πρέπει νὰ ἀνᾶ μεγάλας ἐδῶ, μὴ γνωρίζων οὔτε λέξιν ἐκ τῆς γλώσσης μας.

— Εἴσθε βέβαιος; κύριε ἠρώτησέ τις πλησιάζας αὐτούς.

Ἐπεστράφησαν, καὶ ὁ Ἑρρίκος ἀνεγνώρισε τὸν Δίκ-Μαρτίνον, τὸν ἵπποδαμναστὴν, καθήμενον ἐπὶ τινος τάφου. Ἡ περιέργεια τοῦ ἀνθρώπου τούτου εἶχεν ἐξεγεσθῆ, ὡς καὶ ἡ τῶν νέων, ἐκ τῆς παραδόξου ὄψεως καὶ τοῦ ἱματισμοῦ τοῦ ξένου, τὸν ὁποῖον συναντήσας εἰς τὸ χωρίον ἠκολούθησε μέχρι τῆς ἐκκλησίας, ὅπου ἐκρύβη καὶ παρετήρει αὐτόν.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ Βάλτερ, διατί ἀμφισβᾶλλετε;

Ὁ γέρον ἵπποδαμναστῆς ἠτένισεν ἐταστικῶς τὸν νέον, ὡς εἰ προσεπάθει νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἐπεθύμει νὰ τὸν ἀπατήσῃ, πρὶν ἢ ἐξηγηθῇ διατί ἐφρόει τὸν χᾶν περισσότερον κάτοχον τῆς ἀγγλικῆς ἢ ὅσον ἐφαίνετο.

— Θὰ σᾶς τὸ εἶπω, κύριε, ὑπέλαβεν εὐχαριστημένος ἀναμφισβῶτως ἐκ τῆς ἐξετάσεώς του. Παρατηρεῖτε τὴν στοὰν αὐτήν;

Ὁ Δίκ-Μαρτίνος ἐδείκνυεν ἔδραν τινὰ ἐκ γλυπτῆς δρυὸς, ἥτις ἄλλοτε ἦτο ὁ ἄμβων τῆς ἐκκλησίας.

— Τὴν βλέπετε, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρετε τίνες κάθονται ἐπ' αὐτῆς; ὁ Κ. Ἑρρίκος ὁμῶς ἤξεύρει ὅτι εἶναι ἡ θέσις τῶν παιδίων τοῦ σχολείου, ὅθεν πολλοὶ γέροντες ἤδη λευκότριχες προσευχῆθησαν κατὰ πρῶτον. Ἐὰν ἀναβῆτε τὴν κλίμακα καὶ ἐξετάσητε τὰ φατνώματα, θέλετε ἀναγνώσει χρονολογίας καὶ ὀνόματα ἀτέχνως κε-

χαρχυμένῃ. Δύναμις δὲ νὰ σᾶς δείξω καὶ πολλὰ τῶν ὀνομάτων τούτων ἐπὶ τῶν λίθων τοῦ κοιμητηρίου.

— Ἀλλὰ τί σχέσιν ἔχουσι ταῦτα πρὸς τὸν ξένον; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος, τὸν ὁποῖον οἱ λόγοι τοῦ γέροντος Μαρτίνου ἠρχισαν νὰ ἐνδιαφέρωσι μεγάλως.

— Ὅχι μεγάλην ἴσως, διότι, μεθ' ὅλα ταῦτα, δύνατον νὰ προσῆλθεν ἐξ ἀπλῆς συμπτώσεως ἢ περιεργείας. Ἀλλὰ θὰ σᾶς τὸ εἶπω. Ὁ ξένος οὗτος, ἐὰν ἦναι ξένος, εὔρεν ὀπιθεν τοῦ χοροῦ, τὴν κλίμακα τοῦ ἄμβωνος ἐπίσης εὐκόλως ὡς ἐγὼ αὐτός, ὅστις, ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ μου συνειθίζον νὰ ἀναβαίνω τὴν κυριακὴν διότι ἤμην εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Καρρῶου μέχρι οὗ ὁ πάππος τοῦ σὶρ Οὐίλλιαμ μὲ ἔλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

— Δοιπὸν! ἀνέκραξαν ἀμφοτέρωι οἱ νέοι.

— Ἐμείνεν ἐκεῖ ἐπάνω περισσότερο τῶν τριῶν τετάρτων ἀναζητῶν μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τὰ ὁποῖα οἱ παῖδες εἶχον χαράξει μετὰ τὰ μαχαίριά των, ὡς σᾶς εἶπον. Ἐπεθύμουν νὰ μάθω ποῖον ὄνομα εἴχεται... Ὅχι βέβαια τὸ ἰδικόν του, ἐντούτοις... προσέθηκεν μετὰ τόνου πεποιθότος.

Ἡ καρδιά τοῦ Ἑρρίκου ἄσθωνος ἐκτύπα σφοδρῶς. Εἶχε πολλάκις ἀκούσῃ νὰ λέγῃ ὁ θεὸς του ὅτι αὐτός καὶ ὁ ἀδελφός του εἶχον χαράξει τὰ ὀνόματά των ἐπὶ τοῦ ἄμβωνος, ὅτε ἦσαν παιδία. Εἶναι δύνατον νὰ ἦναι αὐτός; ἐσκέφθη ὅχι, ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι πολὺ ἄλογος!

— Δὲν παρετήρησες τίποτε ἄλλο; ἠρώτησεν.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Δίκ-Μαρτίνος, ἐκτός ὅτι καταβαίνων ἐσπύριζε τοὺς ὀρθοκλμούς του μετὰ ὠραίου μακτροῦ χρυσοποικίλου. Ἀλλ' ἴτω; ἔνεκα τοῦ κοινοῦ τοῦ, διότι δὲν μοι φαίνεται ἀνθρώπος δυνάμενος νὰ χύσῃ ἐν δάκρυον.

Ἐθούμενοι ὑπὸ τῆς περιεργείας, ἀνέβησαν καὶ οἱ τρεῖς ἐπὶ τοῦ ἄμβωνος, ὅστις ἔφερον ἀληθῶς πολλὰ σημεῖα τῶν μαχαϊριδίων τῶν μικρῶν μαγκῶν τοῦ χωρίου. Ἀφοῦ ἀνεζήτησαν ἐπὶ πολὺ μεταξὺ τῶν ἱερογλυφικῶν, ὧν ἡ σημασία εἶχε λησμονηθῆ, ἐπὶ τέλους ὁ Ἑρρίκος ἀνεῦρε τὰ ὀνόματα τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Ματθαίου ἄσθωνος κεχαρχυμένα ἐπὶ τινος ἀγροῦ-

κου κύκλου. Ὁ γέρον ἵπποδαστῆς ἔδειξε χαίρων τὸ ἰδικόν του, ὅπερ ὁ χρόνος εἶχε σχεδὸν ἀπαλείψει, καί, λαβὼν ἐν μαχαίριδιον, ἤρχισε νὰ χαράσῃ βαρύτερον τὰς γραμμάς αἰτινες ἐτχημάτιζον τὰ γράμματα τοῦ ὀνόματός του.

— Ἄ! ἰδοὺ καὶ ἐν ἄλλο ὅπερ μετεχαράχθη ὁμοίως νεωστὶ, εἶπεν ὁ Βάλτερ Μομβράυ.

Οἱ σύντροφοί του ἔσπευσαν καὶ ἀνέγνωσαν τὸ ὄνομα τοῦ Ριχάρδου Μουσκρῶβ.

— Ριχάρδος Μουσκρῶβ! ἐπανελάσεν ὁ ἐραστής τῆς Ἑλλεν, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἤκουσα καὶ ἄλλοτε τὸ ὄνομα τοῦτο.

— Ἰσολύ πιθανόν, εἶπεν ὁ γέρον Μουσκρῶβ ἐκαλεῖτο χίρα τις κατοικοῦσα μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς Ριχάρδου εἰς τὴν ἐπαυλίαν τοῦ θείου σου, πολλὰ ἔτη, πολλὰ πρὶν γεννηθῆτε.

— Καὶ ὁ ξένος αὐτός; . . .

— Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ᾖναι ὁ Ριχάρδος Μουσκρῶβ τὸν ὁποῖον ἐνθυμοῦμαι καλῶς. Ἐκεῖνος ἦτο ὑψηλὸς καὶ ὠρχίος νέος, μὲ γλαυκοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κόμην ξανθὴν. Εἶναι σχεδὸν τριάντα ἔτη ἀφ' οὗ μετέβη εἰς τὰ ξένα ἵνα ζητήσῃ τύχην.

— Δὲν ἐπανῆλθε πλέον; ἠρώτησεν ὁ Ἐρρίκος.

— Οὐδέποτε. Ἡ μήτηρ του ἀπέθανε μικρὸν μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του καὶ ἐτάφη ἐκεῖ ἀντικρὺ τῆς θύρας.

Πεισθέντες ὅτι ὁ ξένος καὶ ὁ Ριχάρδος Μουσκρῶβ δὲν ἦτο τὸ αὐτὸ πρόσωπον, κατέβησαν τοῦ ἄμβωνος καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν χορὸν, ὅπου ὁ Δίκ Μαρτίνος ἔδειξεν εἰς τὸν Βάλτερ Μομβράυ τὰ μνημεῖα καὶ τοὺς τάφους τῶν προγόνων του.

— Ἦτο μεγάλη γενεά, εἶπεν ὁ γέρον ἄμαρτία ὅτι ἐσβέσθη!

Ἡ ὥρα τοῦ γεύματος ἐστήμαιεν ὅτε οἱ δύο νέοι ἀφίχθησαν εἰς τὸ Φρούριον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Πόσῳ παράδοξον ἢ ἀνθρωπότης! Διηγούνται ὅτι μέγας τις μουσικοδιδάσκαλος δὲν συνέθετεν ἢ φέρων ἱμάτια παρυσιαστικῆς αὐλῆς καὶ ἔχων εἰς τὴν χεῖρα τὸ δακτυλίδιον ὅπερ ἡ αὐτοκρατορῆσα Μαρία-Τερέζα τῷ εἶχε δωρίσει. Ὁ Ρεμβράνδ καὶ ὁ Κορβέγιος δὲν ἐζωγράφισαν παρά εἰς σκοτεινὰ δωμάτια, ὅπου

τὸ φῶς τῆς ἡμέρας μόλις εἰσῆρχετο, καὶ ὁ Δίκ Μαρτίνος δὲν ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ ἢ ἐντὸς τοῦ σταύλου. Ἐκεῖ, εὐρίσκετο εἰς τὸ στοιχεῖόν του, καὶ ἀπεσύρετο ὁσάκις ἀντικείμενόν τι ἐκέντα τὴν περιέργειάν του. Διάφοροι ἰδέαι καὶ εἰκόνες διήρχοντο τοῦ πνεύματός του, συνδεόμεναι μετὰ τοῦ ξένου τοῦ ὁποῖου ἢ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐπίσκεψις εἶχε διεγείρει τὴν περιέργειάν του· ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ εἰς ἀποτέλεσμα.

— Ἀδιάφορον! ἐψιθύριζε διερχόμενος τὴν αὐλὴν ἵνα ὑπάγῃ εἰς τὸ προσφιλές του ἀναχωρητήριον, ὅθεν ἦτο ἐπίσης ἐπικίνδυνον νὰ τὸν ἀποσύρῃ τις, ἔλεγον οἱ ὑπηρεταί, ὅσον καὶ τὸ νὰ λάβῃ τις τρόχον ἐν τῇ φωλεᾷ του. Ἀδιάφορον! πάντα ταῦτα θέλουσι διευθετηθῆ.

Ὁ καιρὸς θέλει μᾶς διδάξῃ ἂν ὁ γέρον ἵπποδαστῆς εἶχε δίκαιον εἰς τοὺς ὑπολογισμούς του.

Ὡς πάντες οἱ ἄνθρωποι οἵτινες ὀλίγον ὁμιλοῦσιν, ὁ Δίκ Μαρτίνος ἦτο ἀκριβῆς παρατηρητῆς, χρονογράφος ἄφρονος πάντος ὅτι ἐπιπτεν ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἐξουσίας του. Ἀνεμνησκέτο τὰ ὀνόματα καὶ τοὺς ἄθλους ὅλων τῶν ἵππων τοῦ Μομβράυ κατὰ τὰς τρεῖς τελευταίας γενεάς. Ἵππῆρχεν ἢ ἐπίππιον ἰδιαιτέρως ἐν μεγίστῳ σεβασμῷ ὅπερ εἶχε χρησιμεύσει εἰς τὸν Νεμρῶδ τῆς οἰκογενείας, τὸν πάππον τοῦ σὶρ Οὐίλλιαμ, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὁποῖου ὁ Δίκ εἶχε τὸ πρῶτον ἐκστρατεύσει. Οὐδεὶς δὲ ἄλλος ἐκτὸς αὐτοῦ ἐτόλμα νὰ τὸ ἐγγίσῃ.

Ἐνῶ ὁ ἀγαθὸς γέρον, ἀποσυρμένος εἰς τὸν σταῦλον ἐνασχολεῖτο νὰ τακτοποιήσῃ τὰς ἰδέας του, παρκαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ ἀκολουθήσωσιν ἡμᾶς εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Φρουρίου, ὅπου ὁ βαρῶνος καὶ οἱ ξένοι του εἰσῆλθον μετὰ τὸ γεῦμα.

— Τί φρονεῖτε περὶ τοῦ ἀνεψιοῦ μου; ἠρώτησεν ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ τὸν προστατευόμενόν του, βλέπων τὸν Βάλτερ ὅστις ἐπροχώρει περιποιούμενος τὴν ἐξαδέλφην του.

— Φρονῶ ὅτι εἶναι ἄξιος τῆς τιμῆς νὰ ᾖναι ἀνεψιός σας, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρρίκος. Πρὸ ὀλίγων ὠρῶν τὸν γνωρίζω, καὶ ἐντούτοις φέρομαι πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς φίλον τῆς παιδικῆς ἡλικίας μου. Ἡ ψυχὴ του

εἶναι ὡς ὠραία σελὶς ὠραίου βιβλίου, καὶ δύναται τις νὰ τὴν ἀναγνώσῃ δι' ἐνὸς βλέμματος. Εἶμαι βέβαιος, σὶρ Οὐίλλιαμ, ὅτι θέλετε τὸν ἀγαπήσῃ ὅτε τὸν γνωρίσετε.

Ἡ θερμότης τοῦ συνομιλητοῦ τοῦ ἔκχευεν τὸν βαρῶνον νὰ μειδιάσῃ. Ἄλλος ἤθελε ζηλοτυπήσῃ τὸν νεήλυν, ἀλλ' ὁ Ἐρρίκος ἦτο ἀνώτερος παντὸς ἐγωϊστικοῦ αἰσθήματος.

— Χαίρω ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε· καὶ ὑποστηρίζει τὴν πρώτην ἐντύπωσίν μου· μέχρι τοῦδε δὲν ἐσχημάτισα ἀκόμη ἰδέαν σταθερὰν δι' αὐτόν. Ἡ ἐπιφύλαξις εἶναι ἐν τῶν πικρῶν μαθημάτων τῆς πείρας. Ἐν τῇ νεότητι ἀγαπῶμεν ὅλους τοὺς ὁμιλοῦντας ἡμῖν περὶ φιλίας καὶ ἔρωτος· ὅτε ὁμοῦς αἱ προδοσίαι καὶ αἱ ἐπανειλημμένα ἀπιστίαι μᾶς ἀποξηράνωσι τὴν καρδίαν κωφεύομεν εἰς τὴν θελατικὴν αὐτὴν γλώσσαν. (Ἀκολουθεῖ.)

ΑΓΑΦΟΡΑ.

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ ΑΓΡΟΝΟΜΟΥ.

A.

Ἄγρονόμος τις τῶν περιχώρων τοῦ Λιβερπούλ, ἐν Ἀγγλίᾳ, ἠγάπα πολὺ τοὺς σκύλους καὶ οὐδέποτε ἐξῆρχετο ἐκεῖνος ἢ ἡ σύζυγός του χωρὶς νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τριῶν ἢ τεσσάρων· εἶχε δὲ ἓνα πρὸ πάντων, μέγαν καὶ γενναῖον, καὶ προικισμένον μὲ εὐφυίαν καὶ ἄλλα προτερήματα· ἀλλ' εἶχεν ἐν ἐλάττωμα ἀσυγχώρητον, τοῦλάχιστον, εἰς τοὺς σκύλους, δὲν ἦτο τίμιος, καὶ ἀρνία ἔλειπον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκ τῆς ποιμνῆς τοῦ ἀγρονόμου. Δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποπτευθῶσι τοὺς λύκους, διότι λύκοι δὲν ὑπάρχουσιν εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἵπώπτευσεν λοιπὸν ὁ ἀγρονόμος τοὺς ποιμένας, καὶ ἀπέβαλε πολλοὺς ἀλλὰ χωρὶς νὰ καταρθῶσιν τίποτε.

Εἰς τῶν ποιμένων ἀπεφάτισεν νὰ προσέξῃ, καὶ, τῷ ὄντι, ἀνεκάλυψε τὸν ἀληθῆ ἔνοχον, ὅστις ἦτο ὁ ἀγαπητὸς σκύλος τοῦ κυρίου του· ὁ ἀγρονόμος τὸν ἐτιμώρησεν αὐστηρῶς ὅπως τοῦ ἤξιζεν, ἀλλ' ἡ συνήθεια τῆς κλοπῆς εἶχε ῥιζωθῆ εἰς εἰς τὸν σκύλον καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἤρ-

χισε πάλιν τὰς κλοπὰς του· ἡ τιμωρία ἦτο μεγαλειτέρα ὅμως τῶρα καὶ ὁ ἔνοχος τουφεκισθεὶς ἐρρίφη εἰς τοὺς ἀγρούς ὡς φρονεμένος· ἀλλ' αὐτὸς ἐτόλμα, καλῶν μαγνῆτος, εἰς τι πλησίον δάσος, περιεμάχθη ἐκεῖ καὶ χάρῃ εἰς τὴν ἰσχυρὰν κράσιν του αἱ πλῆγαί του ἐπούλωθησαν.

Ἀλλὰ τί τὸν ὠρέλησεν ὅτι ἰατρεύθη, ἐνῶ εἶχε διωχθῆ διὰ παντὸς τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου του, καὶ ἐθεώρει ἐλευτὸν ἀνάξιον συγχώρησεως, καὶ ἴσως δὲν ἤλπιζε νὰ ἀπαλλαγθῇ τῆς κακῆς ἐξέως, ἥτις ἐπέφερε τὴν δυστυχίαν του· ἐσπικώθη λοιπὸν καὶ ἐπῆγε μακρὰν τῆς Λιβερπούλ, πλανώμενος ὡς τυχοδιώκτης, καὶ τέλος προσεκολλήθη εἰς μίαν συμμορίαν ληστῶν.

B.

Μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἔτη ἀποῦ συνέβησαν ταῦτα, ὁ ἀγρονόμος τῆς Λιβερπούλ ἐταξίδευσεν νυκτωθεὶς εἰς τὸν δρόμον καὶ βρεχόμενος εὐρέθη ἠναγκασμένος νὰ καταφύγῃ εἰς ἔρημόν τινα οἰκίαν καὶ κακοῦ ἐξωτερικοῦ· Μία γραία καὶ τρεῖς ἄνθρωποι ὄχι καλῆς μορφῆς ἐκάθηντο κύκλω τῆς φωτιᾶς καὶ μέγας σκύλος ἔκειτο πλησίον αὐτῶν. Ὁ ἀγρονόμος, ἂν καὶ ἤξευρεν ὅτι ὁ σκύλος τοῦ ἦτο φονεμένος, ἐντούτοις εἶδε τόσην μεγάλην ὁμοιότητα ὥστε ἐπροχώρησε νὰ τὸν χαδεύσῃ. Ἀλλὰ τὸ ζῶον ἤρχισε νὰ γαυγίζῃ φοβερά, νὰ δεικνύῃ τοὺς ὀδόντας του, ἢ τρεῖς του εἶχε σηκωθῆ καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ὀρμήσῃ κατὰ τοῦ ταξιδιωτοῦ. Μετὰ πολλοῦ δὲ κόπου κατάρθωσαν οἱ οἰκοδεσπόται νὰ τὸν κρατήσωσιν.

Ὁ ταξιδιωτῆς ἐδείπνησεν, ἐνοχλημένος ἐκ τῆς ὀργῆς τοῦ σκύλου, ὅσον ἡμπόρσε, καὶ ἀμεσῶς ἀπεσύρθη εἰς τὸ προσδιορισθὲν δι' αὐτὸν δωμάτιον. Μετ' ὀλίγον δὲ ἡ μεγαλειτέρα ἡσυχία ἐπεκράτει εἰς τὴν οἰκίαν.

Γ.

Ὁ ἀγρονόμος προητοιμάζετο νὰ πλαγιάσῃ, ὅτε στεναγμοὶ παρπονετικοὶ ἠκούσθησαν εἰς τὴν θύραν· ἀνοίγει καὶ βλέπει νὰ εἰτέλθῃ ὁ ἄγριος πρὸ ὀλίγου σκύλος. Τῶρα ὅμως δὲν ἦτο πλέον τὸ μανιώδες ζῶον, ἀλλ' ὑπηρετῆς ἀποσιωμένος, περιποιητικὸς πίπτει εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυρίου του, τοῦ γλύφει τὰς χεῖρας, καὶ διὰ

των βλεμμάτων, διὰ τῶν κινήσεων ἐφάνητο ὅτι ἐζήτει συγχώρησιν διὰ τὰ παλαιὰ ἀμαρτήματά του, διὰ τὴν νέαν ὀργὴν του.

Ἄφρου τὸν ἐθώπευσεν ὁ ἀγρονόμος ἦνοιξε τὴν θύραν καὶ ἠθέλησε νὰ τὸν διώξῃ, ἀλλ' ὁ σκύλος ἀρνείται νὰ ἐξέλθῃ.

— Ἄς ἦναι, εἶπεν ὁ ταξειδιώτης, δὲν εἶναι ἡ πρώτη νύκτα κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ κοιμηθῶμεν μαζί· καὶ ἂν σὲ εἶχα πάντοτε πλησίον μου, δὲν θὰ εὕρισκετο τώρα ἐδῶ.

Καὶ λέγων τοῦτο ἐπῆγε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν. Ὁ σκύλος ἐναντιώνεται, ἀρπάζει διὰ τῶν ὀδόντων τὰ ἄκρα τοῦ ἐνδύματος τοῦ ἀγρονόμου καὶ ζητεῖ νὰ τὸν σύρῃ ἔξω. Ἄλλ' ὁ ἀγαθὸς χωρικός δὲν ἐνοεῖ τίποτε ἀπ' αὐτά. Σκέπτεται, διατὶ ὅτε θέλει νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὴν κλίνην του ὁ σκύλος τὴν σύρει μὲ ὄλην τὴν δύναμίν του πρὸς τὴν θύραν· διατὶ ὅταν θέλῃ νὰ ἐξέλθῃ, τὸ ζῶον δεικνύει τὴν μεγαλειτέραν χαρὰν ἤρχισε νὰ συλλογίζεται σπουδαίως.

— Ποῦ εἶμαι; ἔλεγεν. Εἰς μίαν οἰκίαν ἔρημον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους· αἱ φυσιογνωμίαι τῶν οἰκοδεσποτῶν δὲν εἶναι πολὺ τίμιαι. Μήπως εὕρισκομαι εἰς κανὲν λημέρι ληστῶν;

Ἐλαβε λοιπὸν γενναίαν ἀπόφασιν· ἐγέμισε τὰ πιστόλιά του, ἦνοιξεν ὀλίγον τὸ παράθυρον, σύρει προφυλακτικῶς τὰς σινδόνας τῆς κλίνης, τὰς δένει καὶ τὰς κρεμάζει ἀπὸ τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο ὑψηλὰ ἀπὸ τὴν γῆν.

Ὁ σκύλος παρετῆρει ὅλα ταῦτα καὶ ἡ χαρὰ ἐφάνητο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Ὁ ἀγρονόμος κύπτει ἔξω τοῦ παραθύρου καὶ διὰ τῆς χειρὸς καὶ τοῦ βλέμματος δεικνύει εἰς τὸν σκύλον τὸ χρέος του. Συγχρόνως κρύπτει τὸ φῶς ὑποκάτω εἰς τὴν ἐστίαν, καὶ ῥίπτει ἔξω τὸν σκύλον καὶ τότε κλείει τὴν θύραν. Αὐτὸς δὲ ἔμεινε περιμένων νὰ ἴδῃ τί θὰ συμβῇ.

Δ.

Ἡ ἀγωνία του δὲν διήρκεσε πολὺ· μετ' ὀλίγον ἐν κρυφὸν ἐλαττήριον κινεῖται, τὸ μέρος τοῦ πατώματος ὅπου ὑπῆρχεν ἡ κλίνη ὑποχωρεῖ, καὶ καταπίνεται εἰς τὰ σκότη.

Εἰς τὴν θέαν ταύτην ὁ ταξειδιώτης ἀρ-

πάζει τὰς σινδόνας καὶ καταβαίνει διὰ τοῦ παραθύρου· ὁ σκύλος τὸν ὀδηγεῖ πρὸς ἓν μικρὸν ἀνοιγμα, φεύγουν ὁμοῦ καὶ τὸν φέρει εἰς τὸ πλησιέστερον χωρίον.

Ἐκεῖ ὀπλίζονται ὅλοι, τρέχουσι καὶ ὀρμοῦν εἰς τὸ λημέρι τῶν ληστῶν· τοὺς εὕρισκουν εἰς τὰ ὑπόγεια, τοὺς δένουν καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ σκύλου ἐρευνοῦν τὴν οἰκίαν.

Τὴ δωματίον εἰς τὸ ὁποῖον ἔβαλον τὸν ἀγρονόμον νὰ κοιμηθῇ εἶχε συγκοινωνίαν πρὸς ἓνα βαθὺ ὑπόγειον, ὅπου, εὔρον πληθος πτωμάτων σκεπασμένα μὲ ἀσβέστην καὶ σωροὺς κοκκάλων.

Ὁ ἀγρονόμος εὐγνωμονῶν ἔλαβε πάλιν τὸν σκύλον του, ὅστις ἔκτοτε πλέον δὲν ἔκλειπεν ἀρνία. Μήπως ἐδιδάχθη τὴν τιμιότητα ἀπὸ τοὺς ληστές;

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ.

Ὁ πλοῦτος εἶναι ὁ ἐχθρὸς τοῦ ὑψηλοῦ (de sublime). *Λιδερώ.*

Ἡ γυνὴ δὲν εἶναι βεβαιότερα περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ ἐραστοῦ τῆς ὅτε ἡ καλλονὴ τῆς ἐμαράνθη, ἢ ὁ ἀνὴρ περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ φίλου του ὅτε ἡ περιουσία του ἠφανίσθη. *Πῶπ.*

Ἐν τῷ ἔρωτι, ὁ σύζυγος βλέπει τὸ ἄγαλμα· ἡ ψυχὴ εἶναι μόνον διὰ τὸν ἐραστήν. *Κρεβιλλόν.*

Ἐὰν τὸ λογικὸν εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ πίστις εἶναι ἐπίσης δῶρον αὐτοῦ, ὁ Θεὸς μᾶς ἔκαμε δύο δῶρα ἀντίθετα καὶ ἀντιφατικά. *Λιδερώ.*

Ὁ ἔρως εἶναι ὁ υἱὸς τῆς πενίης καὶ τοῦ Θεοῦ τοῦ πλοῦτου.—Τῆς πενίης, διότι αἰτεῖ πάντοτε· τοῦ Θεοῦ τοῦ πλοῦτου, διότι εἶναι ἐλευθέριος. *Πλάτων.*

* *

Ἀγαπῶ τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες ἔχουσι μεγίστην πεποιθήσιν εἰς τὸ πνεῦμά των.

Λιδερώ.

* *

Πᾶσα μητέρα ἐν τῷ χορῷ εἶναι συμβολαιογράφος μετρημισμένης.

Λέων Κοζλάρ.

* *

Ἡ καλλονὴ εἶναι πίστις καὶ προσευχὴ· ἐὰν ὁ Θεὸς ἔθεσεν ὡραίας γυναῖκας ἐπὶ τῆς γῆς, τὰς ἔθεσεν ἵνα οἱ ἀνθρώποι πιστεύουσιν εἰς αὐτὸν διὰ τὸν ἔρωτα ἐκείνων. *Ἀλφόνσος Ἐσκήρος.*

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Ὁ υἱὸς βιβλιοπώλου τινὸς ἠγάπα μικρὰν τινα φιλάρεσκον ἢν μάτην παρεκάλε νὰ τῷ συγχωρήσῃ ἓν φίλημα. Πρωίαν τινὰ εἰσέρχεται εἰς τὸν κήπον καὶ βλέπει αὐτὴν κοιμημένην ἐπὶ τινος θρονίου. Ἡ καρδιά του πάλλει, σκιρτᾷ· τρέχει ἀμέσως καὶ κολλᾷ τὰ χεῖλη του ἐπὶ τοῦ ἡμικλείστου στόματος τῆς κόρης. Ἡ νύξ ἀφυπνήσθη· αὐτὸς δὲ τὴν ἐθεώρει μετὰ θαυμασμοῦ χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ ἐγγίσῃ τὰ χεῖλη του ἐκ δευτέρου.

— ὦ! Θεέ μου, πόσον δειλὸς βιβλιοπώλης εἶσθε· κραξεν ἢ νεκρὰ φιλάρεσκος, ἐν μόνον ἀντίτυπον λαμβάνετε ἐκ τοιοῦτου συγγράμματος;

Ἐμπορὸς τις, μετὰ πέντε μῆνας ἀφροῦ ἐνυμφεύθη νέαν τινὰ ὡραίαν, ἔλαβεν ἐκ αὐτῆς ἓν ὡραῖον παιδάκι· ὁ ἀγαθὸς πατὴρ ἐτρώμαξε διὰ τοῦτο φοβούμενος μήπως ἡ σύζυγός του πάσχει φυσικὸν τι ἐλάττωμα καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸν ἰατρὸν.

— Πῶς ἔγινε τοῦτο; ἰατρέ μου, τὸν ἠρώτησε κατατρομασμένος.

— Τὸ ἤξεύρει, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός, ἀλλ' ἠσύχασε, φίλε μου, αὐτὸ συμβαίνει πολὺ συχνά εἰς τὸ πρῶτον τέκνον, ἀλλὰ ποτὲ εἰς τὰ ἄλλα.

ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ.

Ο ΘΕΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

ἢ

Ἡ Πλάσις, ὁ Πλάστης καὶ τὰ Πλάσματα.

ἢ

P. ΚΑΙΠΕΛΕΝ.

Λειτουργοῦ τῆς δημοσίας ἐκπαιδείσεως, μέλους ἐπιτίμου τῶν βιομηχανικῶν ἐταιρειῶν τῆς Μουλούζης καὶ τῆς Ἀνζέρης κ.τ.λ.

Τὸ βιβλίον τοῦτο ἀφιερῶται ὑπὸ τοῦ συγγραφέως:

Τῇ ΕΛΕΥΘΕΡᾷ ΤΕΚΤΟΝΙΑ.

« Τῇ μεγάλῃ ταύτῃ Ἀδελφότητι τῆς ὁποίας τὰ μέλη εἶναι ἐξηπλωμένα μεταξὺ ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς, καὶ ἧτις ἔχει ὡς βάσιν τὴν εἰς τὸν θεὸν καὶ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς πίστιν· ὡς ῥόμους τὰς ἀρχὰς τῆς ἐλευθερίας, ἰσότητος καὶ ἀδελφότητος τῶν ἀνθρώπων· καὶ ὡς σκοπὸν τὴν πρόοδον ἢ τὴν διηνεκὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὑλικῆς, νοητικῆς καὶ ἠθικῆς εὐημερίας τῆς ἀνθρωπότητος. »

Τὸ σπουδαιότατον τοῦτο σύγγραμμα μόλις δημοσιευθὲν τοιαύτην ἔσχεν ἐπιτυχίαν, ὥστε κατὰ πολλὰς χιλιάδας ἀντιτύπων ἐπωλήθη καὶ πωλεῖται, μεταφρασθὲν καὶ Ἀγγλιστὶ καὶ Γερμανιστὶ.

Πολλὰ βεβαίως παραπλήσια συγγράμματα εἶναι ἐκδομένα, τίποτε βέβαια

νέον δὲν προσθέτει εἰς τὴν ἐπιστήμην· ἀλλὰ τὸ σαφές καὶ περιληπτικὸν αὐτοῦ, ἡ ἀκριβὴς καὶ παραστατικὴ γλῶσσα καὶ ἡ μεθοδικὴ κατάταξις τῆς ὕλης ἔδωκαν αὐτῷ τὴν ἐπιτυχίαν· ἐνῶ εἶναι ἔργον σπουδαῖον δύναται νὰ ἀναγνωσθῆ καὶ νὰ ἐννοηθῆ παρὰ πάντων· εἶναι ἐν ἐξ ἐκείνων τῶν βιβλίων, τὰ ὅποια μέχρι πρὸ μικροῦ μόνοι οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ σοφοὶ φίλοι τοῦ λαοῦ προσέφερον εἰς πάσας τὰς κοινωνικὰς τάξεις· ἤδη εὐτυχῶς ἤρχισαν μιμούμενοι αὐτοὺς καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἔθνη.

Τοῦ βιβλίου τούτου μετάφρασιν θέλομεν δώσει μετ' ὀλίγον. Σύγκειται ἐξ ὀκτιῶ σχεδὸν τυπογραφικῶν φύλλων κομψοῦ εὐφορήτου σχήματος εἰς τὸ πρωτότυπον, ὅμοιον θέλει εἶσθαι καὶ εἰς τὴν μετάφρασιν καὶ θέλει τιμᾶται δραχμῶν 2.

Διαιρεῖται δὲ εἰς τέσσαρα μέρη.

- α.) Τὸ Σύμπαν.
- β.) Ὁ Πλάστης.
- γ.) Τὰ Πλάσματα.
- δ.) Δικαιώματα καὶ Καθήκοντα.

Ὅσοι ἐν ταῖς ἐπαρχίαις θέλουσι νὰ τὸ ἀποκτήσωσι στέλλουσι δύο δραχμῶν γραμματόσημα δι' ἐπιστολῆς τῶν ἐπιγραφημένης πρὸς τὸν Κ. Ἀριστείδην Βαμπᾶν συντάκτην τοῦ περιοδ. συγγραμ. Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. Εἰς Ἀθήνας.

Ὁ μεταφραστὴς.

Α. Βαμπᾶς.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Πρὸς πολλοὺς τῶν κυρίων συνδρομητῶν ἡμῶν ἐγράψαμεν ἰδιαιτέρως καὶ παρεκαλέσαμεν αὐτοὺς νὰ μᾶς ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τῶν· τινὲς ἀντεπεκρίθησαν εὐγενῶς εἰς τὴν πρόσκλησιν ἡμῶν, πολλοὶ ὅμως οὐδεμίαν ἔδωκαν προσοχὴν. Πρὸς τοὺς κυρίους τούτους παρατηροῦμεν ὅτι μεγίστην βλάβην ἐπιφέρουσιν εἰς τὴν πορείαν τοῦ περιοδικοῦ τούτου καὶ μεγάλως ἀδικοῦσιν ἡμᾶς. Εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἡ συνδρομὴ εἶναι προπληρωτέα, καὶ εἰς συνδρομητὰς δέκα καὶ δεκαπέντε ἐτῶν παύει ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου ἂν δὲν προσέξῃ νὰ ἀνακεῖται τὴν συν-

δρομὴν τῶν πρὶν ἢ λήξῃ τὸ ἔτος· τοιοῦτοτρόπως δὲ ἡ διεύθυνσις δύναται νὰ κανονίσῃ τὰ ἐξοδά της, νὰ φέρῃ ὅσας ἂν δύνηται βελτιώσεις καὶ νὰ ἐπαρκῆ ἐγκαίρως εἰς τὰς τακτικὰς καὶ παρεμπιπτούσας ἀνάγκας. Ὅταν ὅμως ὄχι πρὸ τῆς λήξεως, ὄχι εὐθὺς μετὰ τὴν ἐναρξίν τοῦ νέου ἔτους, ἀλλ' οὐδὲ μετὰ πεντάμηνον πληρώνουσιν οἱ κύριοι συνδρομηταὶ τὴν εὐτελεῆ συνδρομὴν αὐτῶν, ἀληθῶς ὄχι συνδρομηταὶ δηλαδὴ ἀρωγοί, βοήθοι δὲν εἶναι, ἀλλὰ ἐχθροὶ ἐπιζητούντες τὴν καταστροφὴν του. Δὲν εὐρίσκεται φρονοῦμεν οὐδεὶς ἐκ τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιποθῶν τοῦτο· διότι ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη προσπαθεῖ καθ' ἑκάστην νὰ γίνῃ καλλιτέρα, τιμᾶται δὲ καὶ τόσον εὐθηνᾶ, ὅσον οὐδὲν ἄλλο περιοδικόν.

Δὲν δυναίμεθα δὲ νὰ μὴ ἀναμνησθῶμεν ἰδιαιτέρως κυρίων τινῶν συνδρομητῶν, αἵτινες οὔτε τὴν περυσινήν αὐτῶν συνδρομὴν ἐπλήρωσαν. Εὐτυχῶς, οἱ τοιοῦτοι εἶναι ὀλίγοι. Δεκάκις ἐγράψαμεν πρὸς αὐτοὺς ἰδιαιτέρως, ἑκατοντάκις προσεκαλέσαμεν αὐτοὺς διὰ σημειώσεων, ἀλλ' οὐδεμίαν ἔσχομεν ἀπάντησιν.

Ἡ εἰδοποίησις αὕτη εἶναι ἡ τελευταία διὰ τοὺς κυρίους τούτους· ἂν καὶ πάλιν κωφεύσωσιν, ἂν δὲν θελήσωσι νὰ μᾶς ἀποδώσωσιν τὸ δίκαιον ἡμῶν, δὲν θέλομεν φεισθῆ οὐδαμῶς αὐτῶν, ὅπως καὶ οὔτοι δὲν φείδονται τῶν κόπων καὶ τῶν δαπανῶν ἡμῶν. Θέλομεν δημοσιεύσει τὰ ὀνόματά των ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ τοῦ ἐρχομένου φυλλαδίου, ἂν ἕως τότε δὲν λάβωμεν τὴν περυσινήν τοῦλάχιστον συνδρομὴν αὐτῶν· θέλομεν τὰ δώσει νὰ δημοσιευθῶσι διὰ τριῶν ἡμερησίων, καὶ προσπαθήσει ἀκολούθως διὰ τῆς δικαιοσύνης νὰ λάβωμεν ὅ,τι δικαιούμεθα, ἀφοῦ διὰ τοῦ λόγου καὶ τῶν παρακλήσεων δὲν κατορθώσαμεν οὐδέν.

Ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἴμεθα ἀμετάτρεπτοι καὶ θὰ ἐμμείνωμεν εἴτε γνώριμος εἴτε ἀγνωστος εἶναι ὁ κατακρατῶν τὴν συνδρομὴν του.

· Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

ΑΠΡΟΚΑΛΕΣ.

.....

Τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης πωλεῖται ἀντὶ δραχ. 6. Μετὰ τοῦ παραρτήματος δὲ (7 τόμοι τοῦ μυθιστορήματος Ο ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΣ) ἀντὶ δραχ. 10 ἐν Ἀθήναις, ἐν δὲ ταῖς Ἐπαρχίαις 12.

Αἱ αἰτήσεις πρέπει νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ τοῦ τιμήματος, ἄλλως οὐδεμίαν λαμβάνουσιν ἀπάντησιν.

.....

Ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη ἀναγγέλλει πάντα τὰ βιβλία, ὧν ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ αὐτῇ παρὰ τῶν ἐκδοτῶν.

.....

Τὰ Μυστήρια τῆς Αὐλῆς τοῦ Λονδίνου μυθιστόρημα Γ. Μ. Β. Ρεϋνόλδου.

Τὸ ὡραῖον τοῦτο καὶ μᾶλλον τῆς ἐποχῆς μυθιστόρημα δημοσιεύεται ἤδη ἐν Γαλλίᾳ. Μετάφρασις αὐτὴ θέλει ἐκδοθῆ κατὰ τόμους μικροῦς, ὧν ἕκαστος ἐκ 4—5 τυπογραφ. φύλ. συγκείμενος θέλει τιμᾶται ἀντὶ 1 δραχμῆς. Οἱ θέλοντες νὰ γίνωσι συνδρομηταὶ ἄς γράψωσιν ἢ ἄς εἰπῶσιν ἡμῖν περὶ τούτου.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις προπληρώνουσι δραχ. 5 ἢτοι τὸ τίμημα πέντε μερῶν ἢ τόμων.
A. Βαμπᾶς.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΦΡΑΓΚΜΑΣΩΝΙΑΣ. Ἡ ἐκδοσις τῆς ἱστορίας ταύτης ἄρχεται τὴν 15 Φεβρουαρίου. Παρακαλοῦνται λοιπὸν ὅσοι ἔχουσιν ἀγγελίας νὰ μᾶς τὰς ἐπιστρέψωσιν· ὅσοι δὲ ἐπιθυμοῦν νὰ γίνωσι συνδρομηταὶ νὰ μᾶς εἰδοποιήσωσι περὶ τούτου.

.....

ΕΠΙΔΟΤΗΣΙΑΣ.

.....

Οἱ προμηθεύοντες ὃ συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην προπληρώνοντας τὴν ἑτησίαν συνδρομὴν των λαμβάνουσιν ἐπὶ ἓν ἔτος αὐτὴν δωρεάν.

Οἱ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν διεύθυνσιν περὶ τούτου, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ πρέπει νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδια· εἰ δὲ μὴ τὰ ἀπωλεσθέντα ἀναπληροῦνται ἀντὶ λεπτῶν 50 ἕκαστον.

ΟΥΔΕΙΣ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις γίνεται συνδρομητῆς, ἂν δὲν πέμψῃ συγχρόνως τῇ αἰτήσει καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἑτησίας συνδρομῆς.

ΠΑΣΑ ἐπιστολὴ μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται οὕτω :

Πρὸς τὸν Ἀρ. Βαμπᾶν συντάκτην τοῦ περιοδ. συγγράμ. « Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. »
Εἰς Ἀθήνας.

Αἱ περιέχουσιν γράμματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ᾖναι ἐπὶ συστάσει.